

Új Város

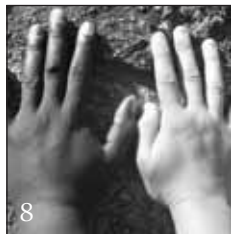
9.

2006.
szeptember

Budapest 2006

AZ EGYETEMES TESTVÉRISÉG
a fejlődés útja

8

27

Új Város

Közeleti kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
(www.fokolare.hu)

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163
Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számlasszám:
11705008-20434836
Felelős kiadó: Tóth Ilona

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Kistereny u. 14.
Telefon: 328-0785.
Fax: 403-5400.
E-mail: ujvaros@fokolare.hu.

Felelős szerkesztő: Bartus Sándor

Munkatársak: Arany Krisztina,
dr. Bakacsi Viktória,
Fábián Zsuzsanna, Fábri Andzsej,
Ferenzi Éva, id. Frivaldszky János,
Himmer László,
Horváthy Emőke,
Horváth Viktória, Jármy Noémi,
Kiss Imre, Lisztovszki Tünde,
Maucha Kristóf, Rieth Zsuzsanna,
Romhányi László, Smohai Ferenc,
Sudár Balázs,
Szalainé Simkó Hilda,
Téglásy Klára, Tóth Judit, Tóth Pál,
Varga Krisztina, Vízolyi László

Nyomdai előkészítés:

Artion 2004 Bt

Nyomatás:

Kapitális Kft. Debrecen.

Felelős vezető: Kapusi József.

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a Kiadónál

Éves előfizetési díj 2006-ra:
4000 Ft. Külföldre: 35 euro
Támogatási előfizetés: 7000 Ft.

Cím: Bartus Sándor
Hátlap: Sudár Balázs

Életige

5 A tettek beszélnek

Az ige élete

6 Harminc levél a szülőknek

Tegnap & ma

7 Hogy felépüljön az új város...

Az egység lelkesége

8 Az egyetemes testvériség

12 Azok a várva várt napok

14 Az ő helyük a világban van

Kultúra

16 Átöleli az egész emberiséget

Társadalom

18 Közösség és jog

20 A testvériség hálózata

22 A gazdaságban is élhető a szeretet?

24 Fenntartható fejlődés

26 Távtámogatás

27 Közel-keleti háború

Megkérdeztük

28 Internetről mindenkinek (8)

29 Az adás lélektana

párbeszéd az olvasóval

ÉRDEMES REAGÁLNI

Örülök, hogy olvashattam az Új Város hasábjain A Da Vinci-kód című filmről, és külön köszönöm a cikkben fellelhető eszmei mondani-valót: annak ismertetését, hogyan reagálhatunk a különféle irritáló és bántó dolgokra, mert ez mintaértékű az Opus Dei mozgalom részéről. Sokat segít azóta, és gyakran eszembe jut, hogy igyekezzem úgy tekinteni a konfliktushelyzetekre, mint ők és szeretettel oldani meg azokat.

Pár hónapja szomszédunk kérdezte, mi a véleményem a film alapján szolgáló könyvről, és annak állításairól. Csodálkoztam azon, amit mondtam, de érdemi vita nélkül, szeretetben zártuk a beszélgetésünket. Néhány hete kedves ismerősünk mesélte, hogy tény: Európában a média erőteljesen támadja a nemzeti és keresztény értékeket, s ezekre a támadásokra az emberek gyakorlatilag nem reagálnak. Elképedtem. Tényleg ennyire passzívak lennénk? Vagy félünk? Vagy nem látjuk értelmét, hogy sérelmeinket megosszuk a körülöttünk élőkkel? Majd kaptam egy e-mailt, amiben felajánlották, hogy a filmet vetítő mozik előtt szórólapot lehet osztogatni (egy semleges hangvételű, a ténybeli tévedéseket korrigáló irományt). Lelkesedtem, de kamasz fiunkat kivéve sem családom, sem lelki barátnőim nem voltak hasonlóan lelkesek. Mit tegyek? Belülről egyértelmű volt, hogy lépnem kell. A munkából hazafelé bementem a környékünkön lévő plazába, hogy megkérdezzem, az ottani multiplex mozi előtt vagy a kijáratánál lehet-e szórólapozni. Nagyfiam is velem tartott, pedig egyedül készültem menni. A családom közben igyekezett lebeszélni, mondván: úgys hiábavaló. Fiatal menedzserhez irányí-

tottak kérdésünkkel, akinek az arcán átfutott „valami”, mikor kiderült, miért jöttünk, de készségesen, azonnal adott egy telefonszámot, hogy beszélhessek a végső döntéshozóval. Otthonról felhívtam a megadott számot. Körülbelül háromnegyed órát beszélgettem egy fiatal férfival. Bár nemleges választ kaptam kérdésünkre, mégis hosszú, – és túlzás nélkül mondhatom – mély személyes beszélgetés alakult közöttünk, melyet kölcsönös tisztelet és nyitottság jellemezett. Az illető nem keresztény meggyőződésű, de a beszélgetés végére megértette az álláspontunkat. Végül jómagam nem vettem részt a szórólapok osztásában (a többi „kis” mozi előtt az utcán), de fiam és barátai igen. Fiam mesélte, hogy az emberek szinte kivétel nélkül pozitívan reagáltak, és érdeklődve olvasták a szórólapot. Együtt vontuk le a következtetést: érdemes volt reagálnunk. Talán nem győztünk meg senkit, de „megmutattuk” magunkat, láthattak mosolygó, hitükért kiálló keresztényeket. Meggyőződés, hogy lehet hidakat építeni. Van amikor úgy, hogy csendben maradtunk, de van, amikor azzal, hogy kiállunk a hitünkért más emberek előtt. A lényeg, hogy Istenért, Istenel történjen, és szeretetben.

Dr. Offenbacher Éva – Budapest

AZ ÉREM KÉT OLDALA

Nemrég hallottunk az elhagyott Jézusról – és az Új Városban is többször olvashattunk róla –, mint a mai kor emberének Istenéről. Ezt rendkívül mély igazságnak érzem. Ez a csupa fájdalom-lény, aki elhagyottnak, lényé lényegétől megfosztottnak érzi magát, mindenki által megközelíthető, aki szenvedett, és akit kitaszítottak valamilyen közös-

TESTVÉRLAPJAINK: Olaszország: **Citta Nuova (CN)**. Amerikai Egyesült Államok: **Living City**. Argentína: **Ciudad nueva**. Ausztrália: **New City**. Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília: **Cidade Nova**. Bulgária: **Nov Sviat**. Cseh Köztársaság: **Nove mesto**. Dánia: **Ny Stad**. Franciaország: **Nouvelle Cité**. Fülöp-szigetek: **New City**. Hollandia: **Nieuwe Stad**. Horvátország: **Novi Svijet**. Japán: **Uno**. Kanada: **Nouvelle Cité**. Kenya: **New City-Nouvelle Cité**. Kína: **San Sing**. Kolumbia: **Ciudad Nueva**. Korea: **Cumul**. Lengyelország: **Nove Miesto**. Libanon: **Cité Nouvelle**. Litvánia: **Naujasis Miestas**. Nagy-Britannia: **New City**. Németország: **Neue Stadt**. Pakisztán: **Hayat**. Portugália: **Cidade nova**. Románia: **Oraş Nou**. Spanyolország: **Ciudad Nueva**. Svédország: **Enad Värld**. Szlovákia: **Nové mesto**. Szlovénia: **Novi svet**. Uruguay: **Ciudad Nueva**. Venezuela: **Ciudad Nueva**.

AZ EGYETLEN JÁRHATÓ ÚT

A főváros lakói valószínűleg nem sejtik, milyen rangos nemzetközi esemény előtt nyitja meg kapuit szeptember 14-16. között a Budapest Sportaréna.

A Föld minden tájáról, összesen 92 országból érkeznek a résztvevők – hogy egy nemzetközi kongresszus, tapasztalatcsere keretében megemlékezzenek a Fokoláre Mozgalmon belül létező *Isten önkéntesei* hivatás ötvenedik születésnapjáról.

De miért pont Magyarországon?

1956 őszén, Budapesten kitört a forradalom. A magyar nép akár élete feláldozása árán is ki akarta vívni szabadságát. Az egész világ feszülten figyelt. A pápa drámai hangon figyelmeztette az emberiséget, hogy térjen vissza Istenhez.

Szavaitól indítatva *Chiara Lubich* felhívással fordult a mozgalom tagjaihoz: „Ha létezik egy olyan társadalom, amely képes az emberek szívéből kitépni Isten nevét, akkor léteznie kell olyan társadalomnak is, amely képes Istent újra az őt megillető helyre tenni.”

Ekkor születtek meg Isten önkéntesei, akik Neki akarják adni életüket. A kölcsönös szeretet köteléke tartja össze őket, kortól, nemtől és társadalmi helyzettől függetlenül.

Kis közösségekben, nukleókban találkoznak, ahol megpróbálják kiérdekelni Jézus jelenlétét. Ő mondta: „Ahol ketten vagy hárman együtt vannak az én nevemben, ott vagyok közöttük”. És ebben megerősödve indulnak el, hogy a lakókörnyezetükben, munkahelyükön, a társadalmi élet különböző területein építsék az egyetértést, a békét, az egységet, enyhítsék a fájdalmat és az ellentéteket: egyszóval az egyetemes testvériség rendületlen építői legyenek.

Történelmileg ötven év nem nagy idő. A budapesti kongresszuson és tapasztalatcserén résztvevők sokszínűsége bizonyítja, hogy a kölcsönös szeretet milyen erős. Egyrészt elterjedt az egész világon, másrészt máris igen hatékony és olykor sok embert érintő, nagy horde-rejű, széles körben ható folyamatokat indít el az egész emberiség javára.

Túlzás nélkül mondhatjuk, hogy a Sportarénát benépesítő közel 12 000 résztvevőt egyedülálló élmény várja.

Szeptember 14-én kétnapos nemzetközi kongresszus kezdődik „*Isten önkéntesei: 50 év az emberiség szolgálatában*” címmel. Egyik fő célja, hogy rávilágítson „Isten önkénteseinek” társadalmi elkötelezettségére s az élet számos területén az emberért végzett szolgálatukra.

A szeptember 16-i rendezvény az *Egyetemes Testvériség Napja* címet kapta, mert korunk kihívásai közepette – többek között a gazdaság, az igazságosság, a kommunikáció és a politika területén – az egyetemes testvériség tűnik mindenki számára járható útnak, hogy az emberek békében éljenek egymással és a természettel.

Az öt kontinens táncait, dalait, jeleneteit bemutató közös ünnep pedig alkalmat nyújt ismerkedésre a különböző kultúrákkal.

A szervezők fantáziájára utal a testvériségről meghirdetett nemzetközi képzőművészeti pályázat: ennek díjkiosztó ünnepségére is itt kerül sor.

A rendezvény egyik záróakkordjaként pedig meghirdetik a *Testvériség Afrikával* elnevezésű projektet, mely azok számára képez pénzügyi alapot, akik szűkös anyagi helyzetük miatt csak segítséggel tudnak továbbtanulni, s tanulmányaik végeztével visszatérnek szülőföldjükre, hogy tudásukat legalább néhány évig ott kamatoztassák.

S hogy mi zajlik a kulisszák mögött?

Először is intenzív munka mind Rómában, a Mozgalom Központjában, mind Budapesten. A legkülönbözőbb szakembereket szólította közös munkára az Egyetemes Testvériség Hete: hónapok óta azon dolgoznak, hogy e három nap beírja magát a szívünkbe és a történelembe.

De a kulisszák mögött ott van az a közel száz országból érkező sok-sok résztvevő is, akik közül nem is kevesen csak nagy áldozatok árán jutnak el Budapestre – akár a közel-keletiekre gondolunk, akár arra a több száz dél-amerikaiira vagy afrikaira, akik már saját vízumuk beszerzése érdekében is sok száz kilométert utaztak.

Az Egyetemes Testvériség Hete valójában már zajlik, s ami a Sportarénában szeptember közepén megvalósul, az reményt szeretne adni sokaknak, hogy az emberiség egy napon majd felfedezze: egyetlen Atyának vagyunk a gyermekei, s így egymásnak testvérei.

Ferentzi Csaba

Tóth Ilona

.....
Nemzetközi kongresszus: Isten önkéntesei találkoznak Budapesten, 2006. szeptemberben
.....

ségből. A XX. és XXI. században ez az embereknek szinte az alapélménye. Egy olyan Isten, aki segítségért kiált, mindenkihez közel van, aki önmagát elvesztette, és a semmin kívül mást nem érez maga körül. Csakhogy Jézus ebben a helyzetben meg tudott tenni valamit, amit utánozni képtelenség, és mégis utánozni kell.

Ezt a Jézust kell látnom az „elvezett”, bűnös emberekben, a betegekben és szenvedőkben.

Erre törekedtem az egyik kollégámmal, akivel nagyon rossz volt a kapcsolat, valahol a pusztában létéünkkel idegesítettük egymást, és már-már a gyűlöletig jutottam. De elhatároztam, hogy lépek felé és megköszönöm, hogy többször helyettesített az iskolában. Ez meg is történt. De valahogy, mégse csak ennyi. Belülről múlt el ez az alapvető idegesség irányában. Igyekeztem elfogadóan viselkedni, „hajlíthatatlan alázatossággal”. Függetlenül attól, hogyan viselkedett az épp aktuális helyzetekben, megpróbáltam őt magát elfogadni, bár a döntéseivel többnyire továbbra sem értettem egyet. Azóta ő is „kiengedett” irányomban, és az is előfordult, hogy úgy határozott, ahogy én szerettem volna.

S. Ági – Mosonmagyaróvár

A másokért való élet, az odafigyelés kiüresített lélekkel, a másokhoz fordulás számomra ok-okozati összefüggésbe, logikai rendbe állnak. A közösség és az elhagyott Jézus összetartoznak, mint az érem két oldala. Világos, hogy közösséget építeni csak áldozatok árán lehet, mert Jézus csak akkor van köztünk, ha úgy szeretjük egymást, mint ahogy Ő tette, aki életét adta barátaikért.

De a fizikai szenvedés, a lelki megpróbáltatások az én logikámba nem férnek bele, ezért nem értem és félek tőlük, és félek másokat is. Valamikor 25 éve, egy barátom megrendítő balesete indított arra, hogy Istent keressem. Vajon azért szenvedett, hogy én megváltozzam? Biztosan nem, az eseményen keresztül mégis Isten szólt.

Nemrégiben egy másik barátom beteg lett. Súlyos és megmagyarázhatatlan fájdalmat és elkeseredést éreztem, érzek jelenleg is. Most azonban tudatosan keresem: mit üzen Isten? És keresem, miben tudok segíteni. Biztos vagyok benne, hogy nem megmagyaráznom kell azt, amit csak Isten tud, hanem segítenem kell abban, amiben csak én tudok.

S. Gábor – Mosonmagyaróvár

Sándor Imre

Alapgondolatok

- ◆ Ha meg akarjuk érteni az igét, akkor teljesen magunkévá kell tennünk, amit Isten üzen általa.
- ◆ Amint a magot arra teremtette Isten, hogy gyümölcsöt hozzon, úgy lesz igéjéből élet.
- ◆ Élünk úgy, hogy átjárja az ige testünket-lelkünket.

Összefüggés

Az örömhírben, annak minden mondatában, Istennek, a Szeretnek egyetlen igéjét olvassuk. Ennek az evangéliumnak a világban kell élnie, hogy meg tudja érteni maga a világ is. Ahol az evangélium él, és ahonnan kisugárzik, az a hely a világban mi vagyunk, hívő emberek.

Nem elégséges feltétel, hanem elengedhetetlen, hogy megtartsuk és továbbadjuk az evangélium szavait. Ha az evangélium szavai majd teljes értelmükben megjelennek mindenütt, és történelme is „világtörténelem” lesz, csak akkor érti meg a világ.

Ezért az evangéliumnak az a célja, hogy – ha az ember megéli – megjelenjen a világban, mint annak értelme és alapelve. A szentírás igéit meg kell testesítenünk mindig és újra, életünk különböző helyzeteit hozzájuk kell alakítanunk, hogy az ige, amely megteremtette a világot, s benne minket is, életre keljen a világban.

(Klaus Hemmerle: Ahogy a hit az életben működik, Verlag Neue Stadt, 1995.)

Liturgia

A szeptemberi ige a Katolikus Egyház igeliturgiájában a 22. évközi vasárnap 2. olvasmányában található (2006. szeptember 3.)

A TETTEK BESZÉLNEK

Az evangélium ígéje életet adó ige, és ezt az ígét nekünk kell életté váltanunk.

Ha Isten szól hozzánk, hogy is ne fogadnánk be szavait? A Biblia 1153 helyen ismétli a hívást, hogy hallgassuk meg az Igét. Ugyanezt kérte az Atya is a tanítványoktól, amikor a megtestesült Ige, a Fiú eljött, hogy közöttünk lakozzék: „Őt hallgassátok”¹.

Hallgassuk, de ne annyira a fülünkkel, hanem inkább a szívünkkel, ez a Biblia üzenete. Azt kéri, hogy teljes valónkkal csatlakozzunk ahhoz, amit Isten mond nekünk, engedelmeskedjünk annak és azonosuljunk vele, a gyermek bizalmával, akit édesanyja tart ölében.

Erre emlékeztet Jakab apostol is levelében: „Legyetek megvalósítói az ígének, s ne csak hallgatói”

Jézus tanítását juttatja eszünkbe ez a mondat, aki boldognak nevezte azokat, akik meghallgatják és megtartják Isten ígétét², sőt, anyjának és testvéreinek ismerte el őket³.

Egy Jézustól vett hasonlattal Jakab az ígét szívünkbe hullott maghoz hasonlítja. „Készségesen” be kell fogadnunk, de nem elég pusztán meghallgatni és befogadni. A mag rendeltetése az, hogy termést hozzon. Ugyanígy Isten ígéjének is életté kell válnia.

Jézus ki is fejtette ezt a két testvéréről szóló példabeszédében. Az első fiú igennel válaszolt atyjának, amikor arra kérte, hogy menjen ki a mezőre dolgozni, de aztán mégsem ment ki. „Nincs kedvem” – válaszolta a másik fiú, ám később mégis engedelmeskedett atyjának, és így tettekkel mutatta meg, hogy mit is jelent valóban meghallani az ígét⁴.

A hegyi beszéd végén Jézus kijelenti: az hallgatja meg igazán az ígét, aki valóra is váltja. Így élete olyan erős alapokon nyugszik, mint az a ház, amelyet sziklára építettek.⁵

Jézus minden ígéjében irántunk való szeretetét fejezi ki. Testesítsük meg, tegyük magunkévá, és tapasztaljuk meg, hogy micsoda életerő árad szavaiból magunk és környezetünk számára, ha megéljük őket. Szeressünk

bele az evangéliumba, annyira, hogy önmagává formálhasson minket, és másokat is megérintsen. Így tudjuk viszontszeretni Jézust.

Már nem mi élünk többé, hanem Krisztus fog növekedni bennünk.

Megtapasztaljuk, hogy szabaddá válunk önmagunktól, korlátainktól, rabláncainktól. Ráadásaként meglátjuk azt a szeretet-forradalmat, amelyet a minket körülvevő társadalmi környezetben a bennünk szabadon élő Jézus fog kirobbantani.

Ezt tapasztaltuk meg a mozgalom kezdetétől, a II. világháborúban, amikor Trenóban a gyakori bombázások miatt csak egy kis könyvvel, az evangéliummal a kezünkben siettünk az óvóhelyre.

Kinyitottuk, olvastunk, és – gondolom, Isten rendkívüli kegyelmének hatására – a sokszor hallott szavak új fényben tűntek fel. Az élet ígéi voltak, amelyeket életté válhattunk. „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat”⁶ – és akiket így próbáltunk szeretni, a háborús borzalmak ellenére újra megtalálták a mosolyt, a derűt, az élet értelmét. „Adjatok, és adnak majd nektek is”⁷ – és apró, nagylelkű lépéseink után kilószámra érkezett a segítség, a gondviselés olyan javak formájában, amelyeket aztán bőkezűen szétosztottunk a város szegényei között.

Nemsokára élő közösség született körülöttünk: néhány hónap elteltével már ötszázan voltak.

Mindez annak a gyümölcse volt, hogy folytonosan, percről percre az ígével táplálkoztunk. Megrészegett minket az ige... Elmondhatjuk, hogy az ige élt bennünket. Elég volt ennyit mondani egymásnak: „Éled az ígét?”, „Élő ige vagy?” ahhoz, hogy még nagyobb lendülettel éljük.

Vissza kell térnünk azokhoz az időkhöz. Az evangélium mindig aktuális. Rajtunk áll, hogy higgyünk ebben, és meg is tapasztaljuk.

Horacio Conde

Chiara Lubich

„Legyetek megvalósítói az ígének, s ne csak hallgatói” (Jak 1,22)

1 Mt 17,5
2 Vö: Lk 11,28
3 Vö: Lk 8,20-21
4 Vö: Mt 21,28-30
5 Mt 7,24
6 Mt 22,39
7 Lk 6,38

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

HARMINC LEVÉL
A SZÜLŐKNEK

Amit továbbadunk egymásnak mindabból, amit az evangélium hatására megélünk, az fejlődik és kiteljesedik bennünk; amit megtartunk magunknak, az viszont elhal.

A mikor pályakezdőként három ajánlat közül kellett munkahelyet választanom, akkor azt az ígét igyekeztem élni az evangéliumnak, hogy „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” Azokkal az önkéntesekkel, akikkel egy csoportban voltam közösen döntöttünk a gimnázium mellett, ahol a mai napig tanítok. Az iskola önkéntes hivatásom megélésének egyik fontos területe.

Kollegáimmal és igazgatómmal igyekszem lelkiségünk alapját, az egységet élni. Segítek nekik, de én is merek tőlük kérdezni vagy segítséget kérni, és azt is elfogadom, ha kérésem nem teljesül.

A szülőkkal való kapcsolattartást nagyon fontosnak tar-

tom. A fogadóóra és a szülői értekezlet mellett kialakítottam egy másik formát is, az elektronikus levelezőlistát. Napki kapcsolatban vagyunk, megkérdezem véleményüket. Olyan ez, mint egy fórum. Tanévenként több mint harminc levelet írok, elmondom bennük a gyakorlati dolgokon túl nevelési céljaimat, hogy mit akarok megvalósítani az osztályfőnöki órákon, milyen problémákba ütköztem gyermekeikkel kapcsolatban. Ezen felül a szülők minden este felhívhatnak, megadott időpontban.

A diákokkal kerülöm a vita-felületet. Előre elmondom, milyennek képzelem el a tanítás folyamatát, a követelményeket, beszélek az osztályzási rendszeréről. Másrésről bizonyos döntésekben teret engedek,

például, hogy mikor írjunk témazáró dolgozatot, vagy hová menjünk kirándulni. Számítok is aktív részvételükre a döntésben. Rendszeresen lemegyek velük focizni, megállok a folyosón és beszélgetek velük, rendelkezésükre állok az iskolai rendezvényeken.

Nemrég lehetőség nyílt arra, hogy konkrétan is összejöjünk Jézus nevében azokkal, akiknek erre igényük van. Egyik kollégámmal hetente megbeszéljük a lyukas órában a tapasztalatainkat, hogy mi sikerült és mi nem. Így egymást formáljuk és segítjük. Mintegy tíz diákunkkal hétfőnként közösen indítjuk a hetet imával, elmélkedéssel, és elhatározzuk, hogy mire fogunk különösen is odafigyelni a héten. Erről a rendszeres találkozásról az igazgató tud, és örül neki. Ebből a közösségből több kezdeményezés is kinőtt, például pénzgyűjtés a délkelet-ázsiai szökőár áldozatainak és az erdélyi árvízkárosultaknak, ruhagyűjtés rászorulóknak.

Kovács Október
biológia-kémia szakos tanár

Isten földi városának építői mi vagyunk. Az örök Szeretet terve szerint és annak bölcsességével építjük, de emberi építőanyagot használunk: a gondolkodást, hogy feljussunk a hit magaslataiba, a művészetet, hogy megtapas-

mat, és fénnel járjuk át azt a környezetet, ahol dolgozunk. A kívülálló az ilyen embert látva, apostolkodásának a gyümölcseiből – melyek első sorban életéből fakadnak, és nem a beszédéből – megértik, s felismerik Krisztust. Ahol

tetből születik. Ez a társadalmi reform alapelve: nem akarunk sem individualizmust, sem kollektívizmust – mert az előbbiben felaprózódik a társadalom, az utóbbiban pedig a személy tűnik el –, hanem közösséget. Ez szolgálja, hogy

HOGY FELÉPÜLJÖN AZ ÚJ VÁROS...

„Nem akarunk sem individualizmust, sem kollektívizmust, hanem közösséget.”

taljuk a szépséget, a tudományt, hogy a kozmosz csodálatos világát kifürkésszük, és a technikát, hogy kiaknázzunk minden erőforrást, melyet a Teremtő rendelkezésünkre bocsátott. Minden munkánkkal, amit ezzel a szándékkal végzünk, mennyei javakat „termelünk”, s az Egyház épüléséhez járulunk hozzá, mert imává válik. Amikor a megtestesülés egy személyben egyesítette az istenit és az emberit, felértékelte az emberit az isteniért, szinte megszentelte azt: elsődleges alapanyaggá tette Isten országának felépítésében. A verejtékes fizikai és a fáradságos szellemi munkát, az édesanya otthoni áldozatos munkáját, a szerzetesnő csöndjét a kolostorban, a politikát, a gazdaságot, a fájdalmat és magát a halált is megszentelte. Lényegében ebben áll mindannyiunk királyi pásasága.

A testvérekkel való kapcsolatunkban mi mindannyian Krisztust idézzük, Krisztust adjuk, és Krisztus növekedését segítjük elő emberi szerepeink gyakorlása közben. Keresténnyé tesszük a társadal-

keresztények csoportjai így tevékenykednek, ott az új várost építik, s a világ – ahogy azt Jézus előre megmondta – hinni fog. Az ókori világ is megtért, mert látták a megkeresztelt csoportjainak ténykedését a pogány városban. Olyan élet ez, mely a társadalmi kezdeményezések közepette a lelkek eggyé olvadásából születik, ahol teljessé válik a társadalom egysége. Olyan élet ez, mely az egyéni áldozatvállalásokból épül, ugyanakkor jellemzője az együttműködés a misztikus testben. Amikor benne mi, egyenként eltűnünk, nem egy szent kerül előtérbe, hanem a Szent: Jézus. Akkor majd a tömeg, miután néppé formálódott, egyházzá fejlődik, s a társadalom valamiképpen egybeesik magával Krisztus misztikus testével. „Új eget és új földet látam” – mondja János apostol. Ennek a látomásnak részese volt az isteni kalandban társa, Szent Péter is Krisztus sírjánál. Ő is látta az új eget és az új földet, „ahol az igazság lakozik”. Jézus lakik ott, aki a szeretet. Következésképpen az igazságosság is, mely a szere-

közösbe tegyük lelki és anyagi javainkat, miután leromboltunk minden akadályt, és önzésünk korlátait. A közösség arra is szolgál, hogy az emberi együttélés viszonyait egyházi szintre helyezzük át, ahol – Nagy Szent Gergely tanítása szerint – egymással, egymásért és egymásból élünk. Az Egyházban, Krisztus testében, az Ő tagjaként részesülünk istenségében, hasonlóan a szentostya egységéhez, melynek minden apró darabja Krisztus.

A valódi együttélés, a „legbőségesebb élet” a szentháromsági élet, a három isteni személy közösségének mintájára, mely a földön is megjelenik, három személy között: Isten, a testvér és én között. Amíg közöttünk áramlik a szeretet – a Szentlélek –, addig a testvéren és bennem Isten élete áramlik: Isten jön hozzánk, aki az élet. Ha hiányzik a szeretet, akkor az élet lelassul vagy megáll, és a halálba torkollik. Ezért van, hogy a szeretetben foglalható össze ennek az emberi és isteni együttlétnek a törvénye.

Fordította: Lisztovszki Tünde

Igino Giordani

...a Città
...lyirat
...gatója volt
...59 és 1980
között. Az egyházi és
politikai életben
egyaránt ismert
személyiség,
jelentős szerepet
töltött be a husza-
diki századi olasz
kulturális életben.
2004-ben
megkezdtek boldo-
gavatását. A Foklára
Mozgalom
társalapítója.

AZ EGYETEMES TESTVÉRISÉG

Az európai társadalomnak új megoldásokra van szüksége számtalan problémájának orvoslásához. Keresztény gyökereiből merítve az egyetemes testvériség eszméjében találhatja meg azt az erőt, amely képes megvalósítani az egységet a sokszínűségben.

Somlai Ágnes

Tóth Pál

Utópia vagy reális lehetőség?

Valljuk be őszintén, hogy az olyan eszmék, mint az egyetemes testvériség némi bizalmatlanságot ébresztenek bennünk. Túl nagy szakadék tátong az ideál és a társadalmi valóság között. Az a francia forradalom, amely a szabadság és egyenlőség jelszava mellett zászlajára tűzte a felvilágosodás harmadik nagy eszméjét, a testvériséget is, „felfalta saját gyermekeit”, és nemhogy a testvériségről, hanem annak éppen az ellenkezőjéről győzi meg az európai történelemben eligazodást kereső, elbizonytalanodott XXI. századi polgárt.

Nekünk magyaroknak, és a többi középkelet európai népnek különös okunk van arra, hogy gyanúval tekintsünk az ilyen kifejezésekre. Hosszú évtizedekig éltünk a népek ránk kényszerített „testvériségében”, ahol a közpon-

ti politikai akarat mintegy varázsütésre ki akarta törölni történelmi emlékezetünkbeli területeink elcsatolását, az erőszakos kitelepítéseket, a lakosságcsereket. És a nemzetköziség ma sem ígér sok jót. Erősen érezzük a globalizáció káros megnyilvánulásait, a televíziós tömegkultúra értékromboló hatását, és kétségbeesetten próbáljuk védeni kultúránk még meglévő szigeteit, nemzeti és vallási identitásunkat.

A nagy ideálok láttán felmerül bennünk, hogy vajon lehetséges-e megvalósítani ebből bármit is azokkal a sebekkel, amelyeket magunkban hordozunk? Le tudjuk-e győzni a bizalmatlanságot szívünkben? Az bizonyos, hogy az európai társadalmaknak ma égetően szükségük lenne új eszményekre. A történelem során kialakult nyelvi, etnikailag, vallásilag és kulturálisan homogén nemzet ideálja mára végképp a múlté. Európa nyugati felében, a bevándorlás következtében létrejött a vallásilag, etnikailag és kulturálisan sokszínű társadalom, ellentmondásokkal terhelve. Elég a közel-múlt franciaországi eseményeire gondolnunk! Európa keleti felében pedig nem sikerült feldolgozni a különféle történelmi megosztottságból fakadó feszültségeket. A Kárpát-medence országaiiban a számos nemzetiségi és társadal-

Molnár Katalin

mi konfliktus, megoldatlan probléma, a sérült és bizonytalan nemzeti identitás rányomja bélyegét mindennapi életünkre.

A testvériség utópiája mégis mindig újra és újra visszatér a történelem során. Kálvin János ezt a testvériséget akarta megvalósulva látni Genf városában. Az európai bevándorlók, akik településüket az új hazában Philadelphiának, a „testvéri szeretet városának” nevezték el, arról álmodtak, hogy egy új társadalom alapjait rakják majd le, ahol az emberi kapcsolatokat a testvéri szeretet fogja uralni. Sokan megálmodták már az ideális társadalmat: Platón, Campanella, Mórusz Tamás, Saint-Simon, Tagore és mások, de a megvalósítási kísérletek mégis sorra kudarcba fulladtak.

Isten álma

Miért térünk vissza mindig makacsul ehhez a látszólag elérhetetlen eszményhez? Miért választotta az Európai Unió himnuszául Schiller Örömdóját, hogy „testvér leszen minden ember”? Miért kötelező olvasmány az amerikai iskolákban Martin Luther King „Van egy álmom” című beszéde, amelyben arról szól, hogy az egykori rabszolgatartóknak és rabszolgáknak a gyermekei, fehérek és feketék testvérként fognak élni?

Talán azért, mert a testvériség vágya nem egyszerűen emberi eszmény, hanem olyan hívás, olyan program, amelyet Isten ültetett a szívünkbe, és amely a kereszténység lényegét érinti. Az emberek közötti testvériség *Isten álma*. Eljött közénk a földre, hogy elhozza

nekünk a menny életstílusát. Új parancsot adott, a kölcsönös szeretet parancsát: „*Szeresétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.*” A kereszten pedig, halála előtt így imádkozott értünk az Atyához: „*Legyenek mindnyáján egy!*”

A Fokoláre mozgalom indulásának éveiből fennmaradt néhány feljegyzés, amely ezekről a felismerésekről tanúskodik: „*Jézus, a példaképünk mindössze két dologra tanított minket, ami végül is egy: hogy legyünk az egy Atya gyermekei, és hogy legyünk egymás testvérei.*” Chiara Lubich beszámol arról, hogy ezek az egyszerű gondolatok elemi erővel hatottak rájuk. Megértették, hogy mindenkit szeretniük kell: a szegényt és a gazdagot, a rokonszenvest és az ellenszenvest, a szépet és a csúnyát, a műveltet és a műve-

A testvériség útja a párbeszéd

Mit jelent párbeszédet folytatni? – tette fel a kérdést Chiara Lubichnak egy újságíró indiai útja alkalmával.

Párbeszédet folytatni mindenek előtt azt jelenti, hogy ugyanarra a szintre helyezkedünk, és nem képzeljük magunkat különbnek másoknál. Bárkivel lehet párbeszédet

ami a másik szívében fekszik. Azt jelenti, hogy félretesszük minden gondolatunkat, érzelmeinket, mindazt, amihez ragaszkodunk. Félretesszünk mindent, hogy „beléphessünk” a másikba. Utána természetesen mi is azt kérjük a másiktól, hogy hallgasson meg bennünket. Így megragadhatók azok a közös elemek, amelyekről párbeszédet tudunk folytatni, és megállapodhatunk abban, hogy ezeket közösen megéljük. E párbeszéd által megvalósul az egyetemes testvériség, amiért munkálkodunk. Meg tudjuk találni a közös nevezőt a tőlünk legtávolabb álló emberekkel is.

(...) Mindenütt szeretni kell, ezért beszélünk mi a „szeretet művészetéről”, ami az evangéliumban gyökerezik. Az evangélium olyan szeretetet kér tőlünk, amely nemcsak a rokonainkra és barátainkra terjed ki, hanem mindenkire: szeretnünk kell a feketéket, a fehéréket, a sárgákat, az amerikaiakat, az indiaiakat, az olaszokat... Mindenkit szeretnünk kell! Elsőként kell szeretnünk, mert

ha nem kezdeményezünk, akkor nem várhatjuk, hogy a másik lépjen. Nekünk kell tehát kezdenünk. És szeretnünk kell mindenkit, mert az evangélium azt mondja, hogy az Atya fölkelti napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is: nem tesz soha különbséget. Elsőként kell szeretnünk, mert Jézus Krisztus akkor halt meg értünk, amikor még bűnösök voltunk. Egészen biztos, hogy nem mi szeretünk elsőként. Továbbá olyan szeretetre van szükség, amely úgy szereti a másikat, mint saját magát, „saját magát” – szó szerint értve. Ezen kívül Krisztust kell látnunk a másikban, mert életünk végén, az utolsó vizsgán azt fogja nekünk mondani: éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok. Ő volt ott minden felebarátban. Végül pedig konkrétan kell szeretnünk, eggyé kell válnunk a másik emberrel: szenvedni a szenvedővel, örülni az örvendezővel... A szeretetnek ezt a művészetét kell élnünk, bárhol vagyunk, ez a siker kulcsa a mindennapi életben is.

folytatni, a legkisebbekkel, a legszálnalomraméltóbbakkal is. A párbeszéd azt is jelenti, hogy teljesen megnyílunk, és meghallgatjuk,

A népek testvérisége

A keresztény népeknek vagy képviselőiknek képeseknek kellene lenniük arra, hogy feláldozzák kollektív énjüket. Ez az ár, amit fizetniük kell. Egyébként nem kevesebb kéretik mindannyiunktól ahhoz, hogy lelkeink összeforranak az egységben. Olyan időket élünk, amikor minden népnek ki kellene lépnie a határain túlra, és távolabbra kellene tekintenie. Elérkezett az a pillanat, amikor mások hazáját ugyanúgy kell szeretnünk, mint a sajátunkat. Tekintetünknek új tisztaságra van szüksége. Nem elég elszakadni önmagunktól ahhoz,

hogy keresztények legyünk. Korunk Krisztus követőitől többet kér: új tár-

sadalmi tudatosságot követel, amellyel nem csupán saját hazánkat építjük Krisztus törvénye szerint, hanem segítünk mások hazáját is felvirágoztatni. Az egyház egyetemessége nyilvánul meg ebben, az a természetfölötti látásmód, amellyel a mennyei Atya látja a világot, és amely annyira különbözik a miénktől. Krisztus misztikus testének valóságát olyannyira kíválgatni kellene élnünk, hogy képesek legyünk azt megjelelni társadalmi misztikus testként is.

(Chiara Lubich:
A világ királynője, részlet)

letlent. Az evangéliumi, természetfölötti szeretetnek az egyik tulajdonsága, hogy kiterjed mindenkire, és nem áll meg a természetes emberi kötődés, vonzódás vagy rokonszenv határainál. „Mindenekelőtt az egyetlen Atyára kell tekintnünk – folytatódnak a feljegyzések –, akinek sok gyermeke van. És ennél fogva úgy kell néznünk minden teremtményre, mint az egyetlen Atya gyermekeire. Folyton túl kell lépniünk minden gondolati vagy érzelmi korláton, amelyek az emberi gondolkodásmód következményei, és kitaróan és egyre természetszerűbben törekednünk kell az egyetlen testvériségre az egyetlen Atyában: Istenben.”

A testvériség a mozgalom tagjai számára nem maradt elvont eszmény. Kiterjedt először az első trentói közösségre, befogadva mindenkit, aki érzékeny volt erre az ideálra és el akarta kötelezni magát a többiek szolgálatára konkrét tettekkel. Ez a nyitottság az évek során széles körű párbeszédet hívott életre a keresztény egyházak tagjaival, a nagy vallások képviselőivel és azokkal is, akik nem a vallásos hitből, hanem humanista értékekből merítve akarnak együttműködni velünk.

A testvériség színtere

A mozgalom 1959-es nyári találkozóján, az északolaszországi Dolomitokban zajló Máriapolin több mint 12000 ember vett részt, jelen voltak az európai nemzetek és a kontinensek képviselői is. A mozgalom lelkiségéből és a megvalósítás több éves tapasztalatából világosan kirajzolódott előttük Jézus szeretetének radikalitása. Amíg az emberi szeretet alapja a vonzalom, a kötődés, a rokonszenv, és általában csak a saját csoportunk

Bodnár Sándor

tagjaira terjed ki, addig Jézus szeretete nem ismer korlátokat: mindenkiért életét adja. Ennek az egyetemes, mindenkire kiterjedő szeretetnek volt a következménye, hogy a mozgalom elterjedt csaknem minden nép, népcsoport, etnikum között, és tagjait az élő kommunikáció, az anyagi és lelki szolidaritás hálójába kapcsolja egyetlen néppé szerte a világon. Új nép, amely nem nyelvi vagy etnikai alapon szerveződik, hanem az Isten atyaságában gyökerező testvériség alapján.

Ezen a Máriapolin Chiara arról beszél, hogy a keresztény szeretet nem állhat meg a személyes kapcsolatoknál, hanem „ugyanúgy kell szeretnünk mások hazáját, mint a sajátunkat”. Ennek a krisztusi nemzetköziségnek nyújt teret a mozgalom, ahol a népek közötti kölcsönös szeretet valóssággá válik. Nem Don Quijote módjára vívunk szélmalomharcot általában a testvériség megvalósításáért, dacolva a világ fiaival. A mozgalom a pár-

beszéd és együttműködés keretét, egy olyan színteret hoz létre, ahol minden másnál szorosabb kötelék, egy közös ideál fűz össze bennünket, erősebben minden különbségnél. Ez volt a tapasztaltunk az elmúlt évtizedek során a szocialista országokban is, ahol keletnémet, cseh, szlovák, lengyel, magyar, román, horvát... fedezte fel egymásban a testvért.

A népek királynője

Ha mégis felmerül a kétely bennünk, hogy mindez nem csupán illuzórikus álom-e, akkor gondoljunk Máriára, aki mindannyiunk édesanyja, és ugyanakkor a népek királynője is. Őt tekintik pártfogójuknak Európa népei külön-külön. Nem érkezett-e el talán annak az ideje, hogy benne felfedezzük közös édesanyánkat? Mária egyetemes anyasága lehet a testvériség igazi forrása számunkra. Ő segíthet közelebb mindnyájunkat Jézus nagy ideáljához: „Hogy legyenek mindnyájan egy!” ■

AZOK A VÁRVA VÁRT NAPOK

Évforduló – magyar szemszögből

Tóth Judit

Tíz évvel ezelőtt is lázasan készültünk a 40 éves évfordulóra, de a szervezés tekintetében nem nagyon léptük át Magyarország határait. Most szinte az egész világ önkéntesei meghívottak voltak, és az interneten keresztül érkeztek a jelentkezések az év elejétől. A résztvevők egyre többen lettek: a külföldiek száma az eredetileg tervezett 6000-ról hamar 9700-ra ugrott. Intenzív párbeszéd kezdődött a referensekkel és a kölcsönös szeretet ilyen formában is erősödött.

„Találtunk egy olyan utazási irodát, amely külföldiek beutaztatásával, elszállásolásával és programjaik szervezésével foglalkozik. A vezető és munkatársai nagy készséggel és sokat tettek, hogy az érkezőket ne luxusszállodákban kelljen elhelyezni, de tiszta és rendezes szálláshoz jussanak”. Az iroda vezetője elmondta kollegáinak is, amit az egyik megbeszélés után tapasztalt: „Hittel dolgoznak, és a munka súlya alatt nem roppannak össze, mert a súly nem rajtuk van...”

Mindez azzal magyarázható, hogy a szervezők az előkészületek minden mozzanatában igyekeztek megmaradni a kölcsönös szeretetben, ha pedig nem sikerült, akkor min-

dig újrakezdtek. Világos volt számukra, hogy ez az egyetlen, ami megmarad a rendezvény-sorozat után, ezért érdemes ide visszatérni és nem nyugodni addig, amíg a kölcsönös szeretet életre nem kel.

Nem kevés fáradságba került, amíg a résztvevőkért, akiknek vízumra volt szükségük az illetékes minisztérium vállalta a felelősséget, megbízott bennünk, így nem kellett négyszáz magyar állampolgárnak négyszáz hivatalos meghívólevelet írni, annak összes bürokratikus vonzatával. Lehetőséget kaptunk arra, hogy a névsort küldjük el a nagykövetségekre, és az egy országból jövők csoportosan kaptak vízumot, minden külön eljárás nélkül”.

Hongkongban a rendezvény résztvevőinek pólókat készítettek ajándékba, de a vámkezelést nem lehetett kikerülni. Néhány telefonbeszélgetés után vált egyértelművé az ügyintéző számára, hogy miről van szó, és megadta a vámmentességet.

A repülőtéri érkezés, a Budapesten való közlekedés, a parkolás, a technikai eszközök őrzése, a hangosítás, a világítás, a tolmácsberendezés, a kivetítés, a színpad építése, hogy csak néhány teendőt említsünk, mind-mind alkalom volt

Ötvenedik évfordulóját ünnepli a Fokoláre Mozgalom önkénteseinek ága.

Az előkészületek több mint egy éven át tartottak itthon is.

A szervezők a lehető legkülönbözőbb módon, időben, váratlan helyzetben tapasztalták meg Isten közbelépését.

arra, hogy mindenki tudásának, hozzáértésének legjavát adja. A szállodás, a vámós, az ügyintéző, és még ki tudja ki mindenki állt a szervezők mellé, és ajándékozta azt, amivel rendelkezett.

„Ha őszinték akarunk lenni, igazából nem tudtuk, mire vállalkozunk. Egy valamiben végig biztosak voltunk: Isten ügyéről van szó, és Ő közbelép a személyeken, eseményeken keresztül”.

Az Arénában a történelmi egyházaknak minden évben két nap áll térítésmentesen rendelkezésükre, de mert a Testvériség Napja egyetemes célokat szolgál, a protestáns egyházak átadták az ő napjukat is. Lett volna egy sportrendezvény ugyanebben az időpontban, amit nem kis erőfeszítés árán, de sikerült elhalasztani egy héttel.

A legalapvetőbb hozzájárulást mégis azok adták, akik fájdalmaikat, lelki és fizikai megpróbáltatásaikat ajánlották fel a *Volontarifestért*. Az egyik önkéntes halála előtt többször is megismételte, hogy szenvedéseit a szeptemberi rendezvény-sorozatért ajánlja fel.

Nincs más feladatunk, mint az, hogy hűségesek maradjunk a hétköznapiak sűrűjében ahhoz a testvériséghez, amelyet az előkészületek során megtapasztaltunk, és a lehető legtöbb emberhez elvigyük az egységet, azt az új életstílust, amely a testvériség megéléséből fakad. ■

AZ Ő HELYÜK A VILÁGBAN VAN

Bartus Sándor

Barátomtól megkérdezték egyszer, hogy ha ennyire vallásos, akkor miért nem vonul kolostorba? Önkéntelenül is azt válaszolta, hogy ő a világban szeretne keresztényként élni és megszentelődni. S hogy ez nem álom, sőt nagyon is lehetséges életforma, arról hamarosan tízezer tesznek tanúságot.

Tízezeren ünnepelnek, tízezer ember: egy szív, s egy lélek – mint az első keresztények! Erre vállalkoznak a szeptemberi világtalálkozóra érkező ön-

kéntesek. Születésnapot ünnepelnek, egy Istennek szentelt, különleges hivatás ötven évét.

A Fokoláre Mozgalomban megszületett önkéntes hivatás sokak számára vonzó, modern, különleges út. „Az első keresztények példájára, szeretetből, szabadon Jézus szolgálívá lettetek, aki a világban várja tanúságtételeket: ott, ahol nem ismerik és nem szeretik Őt” – írta tíz évvel ezelőtt a mozgalom alapítója, *Chiara Lubich*. „Kérjétek tőle, hogy

Elkötelezett keresztények, akik szabadon úgy döntenek, hogy Istent követik. Határozottan és következetesen az evangélium lelkisége szerint élnek, és az egység megvalósítására törekszenek a társadalomban. „Olyanok ők a világban, mint testben a lélek”.

szolgálja életetek a szereteten alapuló evangéliumi forradalom kibontakozását, melyre a világ annyira vár. A ti hivatások az, hogy a benneteket körülvevő társadalom struktúráiba vigyétek az isteni kovászt, mely új emberiséget képes teremteni a családban, az egyházban és az élet minden területén”.

A mozgalom társadalmi elköteleződése és ennek a hivatásnak jellemzően világi gyökerei visszanyúlnak a II. világ-

háborúig. Az evangéliumból táplálkozó testvéri szeretet már az első pillanattól szociális tevékenység formájában is megnyilvánult Trentóban, ahonnan útjára indult az egység lelkisége. „Azokat a városrészeket kerestük fel elsősorban, ahol a legnagyobb volt a nyomor, hogy a legszegényebbeket segítsük – emlékszük vissza az első időkre *Dori Zamboni*. – A sajátunkból adtunk nekik, abból a kevésből, amivel azokban a háborús években egyáltalán rendelkezünk. Sőt, rokonoktól és ismerősöktől is kértünk segítséget. A szegények soha nem hiányoztak életünkben”.

Ahhoz, hogy a társadalmi életben mindez jobban megtestesülhessen, az egység karizmájának szüksége volt egy különleges személyre, *Igino Gordanira*, akivel 1948-ban találkozott először Chiara. „Alaposan ismerte az egyház szociális tanítását, és megerősítette bennünk a felebarát iránti szeretet fontosságát. Gyakran idézte az egyházatyákat, különösen az egyiket: »Ha a testvért látod, az Urat látod«”.

Ezért a közösség tagjai már a kezdetekben célul tűzték maguk elé a társadalmi élet megújítását. A Magnifikátból indultak ki, mint a kereszténység szociális alaptanából, mert Mária Istent dicsőíti, amiért „letaszította a hatalmasokat trónjukról, az alázatosakat pedig felemelte”, vagy „a gazdagokat elbocsátotta üres kézzel, az éhezöket pedig minden jóval betöltötte”. Mindezt erőszak nélkül, a legteljesebb szabadságban.

„Egyik nap két férfi kereste fel fokolárunkat – folytatja visszaemlékezését *Dori Zamboni*. – Fennen hangoztatták, hogy társaikkal együtt igazságosan át akarják alakítani a

társadalmat, marxista és materialista elvek szerint. Osztályharcról és forradalomról beszéltek. Ismerték kiterjedt tevékenységünket, mindazt, ami Trentóban történt, s keresték a titok nyitját”. Ami ezután történt, akár jelképesnek is tekinthetjük. A férfiak előtt Chiara a falon függő feszületre mutatott: ha kevesen is vannak, és zömében fiatal lányok, akik szegények, tudják, hogy Isten velük van. „Ez a válasz úgy hangzott, mint egy kihívás: ki fog előbb célba érni? Ők, Isten nélkül, vagy mi, Istennel közöttünk?”.

Amikor 1956-ban az egész világ lélegzetviesszafojtva figyelte a magyarországi eseményeket, ahogyan vérbe fojtották szabadság után kiáltó népünk forradalmát, Chiara üzenettel fordult a mozgalom tagjaihoz: „Jézus olyan tanítványaira van szükség, akik nemcsak a rendházakban, hanem a világban is hitelesen élnek. Akik iránta és egyháza iránti szeretetből, önként követik Őt. Egy sereg önkéntes kell, mert a szeretet szabad. Egy sereg, mert fel kell építeni egy új társadalmat, amelyben a szeretet mellett ott ragyog az igazságosság és az igazság.”

Igy születtek meg *Isten önkéntesei*, akik szándékuk szerint a keresztény értékeket képviselik a hétköznapi világban, és következetesen igyekeznek életre váltani az evangélium tanítását.

Tevékenységüknek köszönhetően Isten országa az elmúlt időszakban már a társadalmi élet számos területére behatolt. Tapasztalatuk igazolja, hogy a világnak olyan emberekre van szüksége, akik úgy hoznak fényt és gyógyulást, hogy Krisztus él közöttük. Ő az egyetlen, aki új társadal-

mat tud felépíteni. Az alapítás óta eltelt öt évtizedben az önkéntesek világszerte számtalan kezdeményezéssel bizonyították, hogy nem álom ez az életforma. Joggal állítja Chiara: „A történelem folyamán az emberiség lassan, de feltartóztathatatlanul halad az egyetemes testvériség felé.” ■

„Arra kaptunk meghívást, hogy láthatóvá tegyük a keresztény közösséget, biztosítsuk Jézus jelenlétét ott, ahol vagyunk. Tesszük ezt az irgalmasság cselekedeteivel, vagyis a mások felé irányuló szeretettel, és a köztünk megélt szeretettel. Istent hordozni, elvinni Őt mindenhová azt jelenti, hogy átalakítjuk a parlamentet, a kórházakat, az iskolákat, a hivatalokat, a műhelyeket, a szakterületeinket, de az otthonunkat vagy akár a tekepályát is, kolostorokká, szent helyekké, ahol a munkánkat végezzük naponta: a mi különleges misénkét”.

*Domenico Mangano
az első önkéntesek egyike*

TELJESEN ÚJJÁTEREMTVE

„Ha a fokolarinik inkább Mária lelkét jelenítik meg, akkor benneteket, önkénteseket Isten arra hív, hogy inkább Mária testét jelenítsétek meg. Mária teste annak az embernek a szimbóluma, melyet Isten teremtet és melynek vissza kell térnie hozzá, de teljesen újjáteremtve. Mária teste a világban létező minden emberi kifejeződésnek a szimbóluma, mely a társadalomban, a gazdaságban, a művészetben, a nevelésben, az egészségügyben és mindenütt megtestesül. Ragyogó utak, melyeken eljuttok Istenhez, és magatokkal viszitek az átalakított társadalmat.”

*Chiara Lubich üzenete – 1980.
Mária mennybevételének napján*

ÁTÖLELI AZ EGÉSZ EMBERISÉGET

Korunk eseményei arra kényszerítenek, hogy szenvedélyesen és mindenáron törekedjünk az egyetemes testvériségre.

Hogyan?

Mária taníthatja meg nekünk, mert anyasága átöleli az egész emberiséget, és minket is részesíteni akar szeretet-anyaságában. Kicsit hasonlóak lehetünk hozzá: édesanyja lehetünk mindenkinek, akivel nap mint nap találkozunk.

Így minden kapcsolatunk gyökereken átalakul, mert az anyai szeretet nagyon hasonló Krisztus szeretetéhez, amelyről Pál apostol azt mondja, hogy „mindent eltűr, mindent remél, mindent elhisz”. Ez a szeretet nem tesz különbséget, hanem szereti minden gyermekét. Ez a szeretet mindig kezdeményez, és nem vár viszonzást. Ez a szeretet ki tudja üresíteni önmagát, szeretetből semmivé tud válni a másik előtt, hogy belépjen a másikba, a másikat élje, annak örömét, fájdalmát, féltelmeit, tanácstalanságát. Ez a szeretet olyan erős, hogy szeretni tudja az ellenséget, föl tudja ismerni a másikban Jézus arcát, aki azt mondta: Bármit tettel akár a legkisebbel is, velem tetted. Ez a szeretet tehát nem méricskél, hanem Jézushoz hasonlóan képes az életét is odaadni. Az ilyen szeretet pedig nem lehet, hogy ne váljon kölcsönössé. Ez az evangélium lényege.

Chiara Lubich

Alkotóműhely: Centro Ave
Fotó: Sudár Imre

Manapság a jogról az a közkeletű felfogás él, hogy a tehetős és befolyásos emberek eszköze, amivel javaikat és pozícióikat megtarthatják, sőt gyarapíthatják. Társadalmi szinten pedig a hatalom eszköze, amivel a politikusok elképzeléseiket és akaratukat viszik végbe. Ehhez képest egészen más elképzelés élt a jogról évszázadokon keresztül, és sok meghatározó gondolkodó más véleményen van a jog feladatát illetően ma is.

tes esze és erkölcsé segítségével az emberi együttélés normáit felismerni, s ezért köteles azokat betartani. Természetét társas lényként tudja leginkább kibontakoztatni a társadalomban a többiekkel való kapcsolatában. Így az emberi természetből adódik a társadalom természete. A társadalmi emberi együttélésnek tehát vannak természet-adta normái, mint például a családi közösségnek is. Van az emberi viszonyoknak következőképpen

KÖZÖSSÉG ÉS JOG

A vélemények alakulása mögött valós társadalmi változások állnak. Fontos, hogy jól megértsük a jog természetét, és annak megfelelően bánjunk vele. Ennek hiányában ugyanis helytelenül élhetünk a társadalmi együttélés legmeghatározóbb eszközrendszerével, vagy egyenesen vissza is lehet élni vele.

A klasszikusok máig ható elgondolása szerint a jog az emberi természethez igazodik, mert az emberek együttélését szabályozza. Minden eszközt ugyanis a megmunkálásra szánt anyaghoz kell alakítani. Ha a jog, mint eszköz, az emberi viszonyokat szabályozza, akkor minket elsősorban az érdekel, hogy az ember milyen a társadalomban a természete szerint.

A klasszikusok szerint az ember társas lény, természetéből adódóan. Képes természete

egy többé-kevésbé megfogalmazható rendje, és ennek a betartása nélkül az ember nem élhet emberhez méltó életet, illetőleg nem bontakoztathatja ki személyiségét. Ez a személyiség egyrészt misztérium, méltósága révén, amit a jogalkotónak tiszteletben kell tartania, másrészt az emberi személy csak a közösségeiben képes megvalósítani személyiségét. Ezért a jog mindig is azt a kötelességet írta elő, hogy meg kell adni a másiknak, ami őt megilleti. Ekképpen embertársainkkal szemben folyamatosan kötelességeink vannak, s ez mindenkire igaz, konkrét helyzetének és társadalmi szerepének megfelelő mértékben és módon.

Az ószövetségi zsidó tapasztalat szerint a szövetséget kötő és törvényt adó Isten nemcsak igazságos, hanem irgalmas és szeretetteljes is. Fi-

gyelemre méltó, hogy e két utóbbi viszonyulási módot Isten éppen a jog által tanítja meg az emberiségnek. A görögöktől pedig azt az eszmei örökséget kaptuk, hogy a jogalkotó elsődleges feladata a politikai barátság fenntartása. Az ószövetség alapján a kereszténység hozott mégis nagy jelentőségű változást, hiszen Isten Fia a kölcsönös szeretet parancsát adta főparancsnak. Az első keresztények nagyon komolyan vették, hogy itt valódi parancsról van szó. A középkorban a Szentírást tekintették az emberi természetből fakadó, és az ember számára előírt jog, azaz a természetjog forrásának. Ám kérdéses volt, hogy meg lehet-e valósítani az adott korban, össztársadalmi szinten Krisztus főparancsolatát. Mivel a jog mindenki számára kötelező, ezért igyekeztek azt visszafogottabb

**Frivaldszky
János**

Szerzőnk jogfilozófus, egyetemi docens a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karán.

normákban megfogalmazni, és inkább csak tökéletességre buzdító tanácsnak kezdték tekinteni a szeretet parancsából fakadó követelményeket. Az emberi természet erkölcsileg igényesebb előírásai így a szent életűekre vonatkoztak leginkább, és ezáltal már nem voltak természetjogilag kötelező normák, minthogy nem volt elvárható az evangéliumi főparancs betartása mindenkitől. Az aranyszabály viszont továbbra is érvényes: tedd azt a másikkal, amit te is szeretnél, hogy veled tegyenek. Az igényesség mércéje magas, mivel az ember magának mindig a többet és a legjobbat szeretné. Hogy mi illeti a másikat, az pedig nagy odafigyelést és igazságossági érzéket kíván. Egy másik jogelv pedig úgy hangzott, hogy a többiekkel szemben nem elég a rosszat elkerülni, hanem a jót is tenni kell. A középkor

után viszont egyre inkább arra helyeződött át a hangsúly, hogy a másik embernek ne ártsunk. Ez is a klasszikus (római) jogi örökségből származik, de csak megtartóztatást kíván, és a nézőpont inkább én-központú. Az ember magából indul ki, s arra figyel, hogy ne vegye el a másiktól, nem pedig arra, hogy megadja neki azt, ami megilleti. Sőt, egyre inkább az alanyi jogosultság gondolata terjedt el: mindenki megkövetelheti, hogy ne vegyék el azt, ami őt megilleti. Márpedig maga felé hajlik a keze még a szenteknek is a közmondás szerint, hát még azoknak, akik nem szentek! Előfordulhat a legjobb szándékkal is, hogy magunkénak hiszünk valamit, ami valójában a másé. Annál gyakrabban fordulhat ez elő, minél inkább a saját nézőpontunkból kívánjuk meghatá-

rozni a miénket, illetőleg a másikat.

Mai világunkban már-már „csodafegyvernek” számít a jog, amit minden helyzetben elő lehet venni, amivel mindenki a sajátjáért küzd a másikkal szemben. Természetesen, az embert méltóságából fakadóan jogok illetik, és ezt mindenkinek tiszteletben kell tartania. Mégis furcsa, hogy e jogokat arra használják fel néha, hogy szembefordítsák egymással a férfit és nőt, a gyermeket és a szülőket, a tanárokat és a diákokat, az orvosokat és a betegeket és így tovább. Az ember természeténél fogva nemcsak olyan lény, aki képes jogokat vagy tulajdont birtokolni és élvezni, hanem olyan is, aki a többiekkel való kapcsolatában tud csak kibontakozni. Cicero pedig egyenesen úgy fogalmaz, hogy „természetünkénél fogva hajlamosak vagyunk arra, hogy szeressük egymást, s ebben áll a jog alapja”*. A szeretet, a társadalmi szinten is ható barátság, valamint a felelős testvériség kötelezettsége a másik ember iránt, olyan erények és kötelességek tehát, amelyeket az ember alkotta jognak is céljául kell tűznie – saját eszközeivel. Csak így képes az emberi viszonyokat eszközként úgy alakítani a jog, hogy a célját és funkcióját valóban betöltse. Ez pedig független a kortól és a helytől, a divattól, a sokféle gyakorlattól és elképzeléstől. Mert a jognak, mint eszköznek a természetéről van szó, amelynek a többiekkel és a többiekért is élő emberek társadalmában kell helyesen és hatékonyan működnie – természeténél fogva. ■

* De Legibus, I, 13, 35; 15, 43.

„természetünkénél fogva hajlamosak vagyunk arra, hogy szeressük egymást, s ebben áll a jog alapja”

A TESTVÉRISÉG HÁLÓZATA

A Fokoláre Mozgalom és a média világa között rokonság van: mindkettő arra irányul, hogy létrehozza az egységet az emberek között.

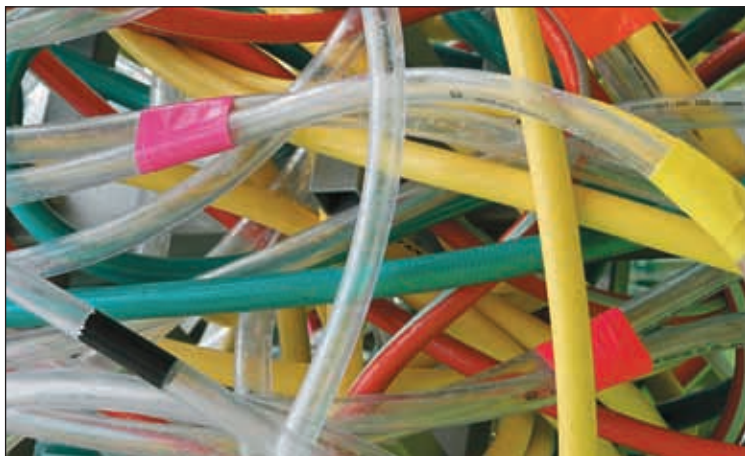
Tóth Pál

Egyetemi oktató.
Pázmány Péter
Katolikus Egyetem

Talán nem gondolnánk, de a Fokoláre Mozgalom szerepelhetne a rekordok könyvében. Noha soha nem törekedett mások csúcsteljesítményének megdöntésére, mégis bevonult a közelmúlt média-történetébe. Az 1993-as Családfesztivál alkalmával mintegy fél milliárd ember láthatta a Rómából közvetített találkozót, hatvanhárom országos és számos helyi televízió bekapcsolásával. Tizenhárom műhold egyidejű használatával létesült hét országgal interaktív kapcsolat. A résztvevők megtapasztalhatták a médiában rejlő hatalmas lehetőséget: képes láthatóvá tenni, időben egyszerre megjeleníteni azt a világméretű egységet, amely mindannyiunk tudatában él, de a modern kommunikáció eszközei nélkül egyszerre csak egyik vagy a másik helyen jelenik meg érzékelhető formában. Ez a Családfesztivál megnyitotta a hasonló média-események sorát, az 1995-ben

megrendezett Genfestől egészen a tavalyi újabb Családfesztiválig.

A média világa folyamatosan provokál bennünket, keresztényeket, és a Fokoláre mozgalom nem hagyta kihasználatlanul

ezeket az alkalmakat. Ösztönösen is fogadta azokat a „labdákat”, amelyeket a technikai fejlődés vagy az ezzel kapcsolatos kulturális átalakulás „feldobott”. A televízió majd az internet megjelenésével az egyház és a keresztény üzenet többé már nem jelenhet meg ugyanúgy a társadalmi nyilvánosságban, mint régen. Nemcsak új formákra, új kifejezési eszközökre van szükség; fel kell fedeznünk az új médiumok-adta lehetőségeket, amikre korábban nem is gondoltunk. A 2005-ös Családfesztivál esetében például már nem arra szorítkoztak, hogy a televízió segítségével közvetítsenek egy eseményt, hanem valódi televíziós show-műsor készült, amely kivitelezésében alkalmazkodott az átlagos műsorfogyasztó elvárásaihoz, tartalmában azonban éppoly igényes, mint egy keresztény találkozó. Ezek a kezdeményezések

utat szeretnének találni az olyan nézők szívéhez és elméjéhez is, akik nem szoktak hozzá a hagyományos keresztény beszédmódhoz.

Az internet kiváló lehetőség, hogy egy ilyen találkozó ne csupán egyszeri, nagyszabású rendezvény legyen, hanem az előkészületi időszakban, majd az esemény utóélete során különféle közösségi tevékenységek egész hálózata kapcsolódjon a központi média-eseményhez. Hazánkban például a fesztiválra készülők egy teljes éven át tematikus fórumokon, kerekasztal-beszélgetéseken vettek részt, és tapasztalataikat, kérdéseiket, javaslataikat megosztották egymással egy erre készült honlapon. A keresztény lelkiségi mozgalmak stuttgarti találkozója a helyi közösségek úgy készültek, hogy csoportokban dolgozták fel a találkozó témáit, és javaslataikat, kérdéseiket

CN (2)

elküldték a kongresszusra. A média tehát segítségünkre van nemcsak a nemzetközi, hanem a nemzeti és a helyi szinten megvalósuló egység előmozdításában, és az egység különböző szintjeinek és színtereinek az összehangolásában is.

A modern média olyan, mintha éppen nekünk találták volna ki – mondja *Chiara Lubich*. Korunk nagy kihívása, problémája, feladata az egység megvalósítása az emberi kapcsolatok minden szintjén. „Az egység az idők jele” – mondja a Fokoláre mozgalom alapítója. Isten működését fedezhetjük fel abban is, hogy rendelkezésünkre bocsátja ezeket a cso-

dálatos eszközöket az egység megvalósítására. Az egységre törekvő kommunikáció a Fokoláre mozgalom sajátja, közösségi lelkeségének szükségszerű következménye. A lelkeség születésekor már tapasztalták, hogy amit továbbadtak egymásnak abból, amit a lelkeség hatására megéltek, az továbbfejlődött, kiteljesedett bennük; amit megtartottak maguknak, az viszont elhalt. A közösen megélt és egymással megosztott tapasztalatok közösséget formáltak, amely egyre nőtt, azzal arányban, ahány embernek tovább adták. A lelkeség lényegéből fakadó programmá vált, hogy minden esz-

közt megragadjanak, amellyel előmozdítható ez a kommunikációból fakadó egység. Így jött létre először az életige papírlapon sokszorosított kiadása, majd a *Città Nuova* folyóirat, a könyvkiadó, a videó- és audio-produkciók központ.

Kétségtelen, hogy a média gyors elterjedése és társadalom-átalakító hatása felkészületlenül érte az emberiséget. A gondolkodó, másokért is felelősséget érző embereket gyakran inkább aggodalommal tölti el az a médiahatás, amelynek az átlagfogyasztó ma ki van téve. Napjainkban nagyon is időszerű a kritikus gondolkodás, az ésszerű és mértéktartó médiahasználatra nevelés. Ám hasonló energiával és lelkesedéssel munkálkodhatunk azon is, hogy kiaknázzuk a médiumok nyújtotta lehetőséget az értékek terjesztésére és az emberek közötti egység előmozdítására. Tudnunk kell azonban, hogy a média eszköz és lehetőség. „Az első keresztényeknek nem voltak tömegtájékoztatási eszközeik – írja Chiara Lubich. Volt azonban Krisztus üzenetével csordultig telt szívük, és szájáról szájra adták a jó hírt.”

Ennek az új típusú kommunikációnak az előmozdítására született meg a *NetOne*: azon szakmai programok egyike, amelyek az egység karizmájából fakadó fény segítségével kívánnak megújulást kezdeményezni saját területükön. Rómában már két alkalommal rendeztek ilyen nagyszabású nemzetközi kongresszust, ahol gyakorló média szakemberek, újságírók, rádiósok, televíziósok, filmesek vettek részt, de nem hiányoztak a kommunikáció szakos egyetemi hallgatók és az oktatók, valamint a kutatók sem. ■

Kommunikációnk legfőbb irányelvei

◆ Számunkra a kommunikáció lényegi kérdés. Az evangéliumot törekszünk élni minden nap, és tapasztalatokat gyűjtünk az élet igéjével kapcsolatban. Elmondjuk egymásnak megtett lépéseinket és a születő gyümölcsöket. Törvényünknek tartjuk ugyanis, hogy úgy szeretjük a másikat, mint önmagunkat. Úgy gondoljuk, hogy amit nem adunk át, az elveszik. A megélt tapasztalatban lévő fény világossággal tölti el azokat is, akik elmesélik, és azokat is, akik meghallgatják azt. Olyan ez, mintha az adott tapasztalat az örökkévalóságban rögzülne. A kommunikáció olyan nekünk, mint egy hivatás.

◆ Amikor kommunikálunk, egyféleképpen kell válnunk azzal, aki hallgat minket. Amikor beszédet vagy előadást tartunk, nem szorítkozunk egyszerűen a gondolataink közlésére. Először meg kell tudnunk, kivel is van dolgunk, meg kell ismerünk a hallgatóságot, annak igényeit, vágyait, problémáit. Ugyanígy meg kell magunkat ismertetnünk, ki kell fejtenünk, miért áll szándékunkban elmondani az

adott beszédet, mi ösztönzött bennünket, hogyan hatott ránk az adott téma. Egyfajta kölcsönösséget hozunk így létre, és az üzenetet nemcsak értelmileg fogadják már be, jobban magukévá teszik, egyet is értenek majd vele.

◆ A hangsúlyt a pozitívumra kell fektetnünk. Stílusunkra mindig is az volt jellemző, hogy a jót helyeztük előtérbe. Meg vagyunk ugyanis győződve, hogy sokkal építőbb a jó kiemelése, a jó dolgok és a pozitív perspektívák melletti kitartás, mint ha megállunk a negatívumoknál. Aki felelősséggel tartozik, az köteles természetesen a hibákat, hiányosságokat és mulasztásokat is feltárni, a megfelelő formában.

◆ Az ember számít, és nem a médium, mely egyszerű eszköz csupán. Ahhoz, hogy az egységet építsük, mindenekelőtt emberekre van szükségünk, Szent Pál kifejezésével élve: új emberekre, akik befogadták Krisztus üzenetét, hogy a világ számára kovász, só és fény legyenek.

Chiara Lubich

Gazdaság,
menedzsment, profit
– összetartozó
fogalomcsoport.
Hit, szeretet, közösség
– másik összetartozó
fogalomcsoport.
Nemcsak hogy közük
sincs egymáshoz,
inkább kizárják
egymást – vélik sokan.
Biztos, hogy igazuk
van?!

A GAZDASÁGBAN IS ÉLHETŐ A SZERETET?

Héjj Tibor

vezetési tanácsadó
ügyvezető
cégtulajdonos

Nálunk az ember a legfőbb érték – hangzik el sokszor közhelyszerűen a vállalatvezetőktől. Aztán már a következő mondatok, különösen meg a szürke hétköznapi eseményei az ellenkezőjét bizonyítják. Akkor vajon miért kell ezt hangoztatni?

A mai gazdaságban a versenylőnyt a dolgozók jelenthetik. A felfokozott verseny utolsó tartaléka az ember. Ám, hogyan tekintünk rá – ebben igen eltérőek már az elméletek is, hát még a gyakorlati megnyilvánulások! Van, aki saját magát is úgy definiálja, mint ösztönlényt. Ennél kifinomultabbnak tűnik, bár nem sokkal összetettebb – és sajnos tömegesnek mondható – az, amikor az ember egyetlen cél-

ja, hogy a pénzt, az így elérhető javakat, szolgáltatásokat birtokolja és használja. Sokan eljutnak az intellektuális szintig, emberségüket szellemi, érzelmi és akarati lényként élik meg, a fizikai létén túl.

A krisztusi hit szerinti ember az életét elsősorban a Lélek vezérletével akarja megélni. Így jutunk el a „lelki emberhez”, sőt a keresztény Istenkép alapján a „homo trinitarius”-hoz, a szentháromságos emberhez, akinek van önazonossága, mert tudja, hogy van Isten, az abszolút Szeretet, aki a maga képére és hasonlatosságára teremtetett embert, szeretetből.

A „világ” kénytelen volt felismerni, hogy már nem elég a természeti kincseket minél hatékonyabban (értsd: adott eset-

ben akár környezetromboló módon is) áruba bocsátani, nem elég gyárokra, technológiákra szert tenni. Az nyer orr-hosszal, de milliókat érően az állandó, sokoldalú versenyben, aki dolgozói, partnerei szellemi, érzelmi, motivációs képességeit is maximálisan ki tudja használni. Ezért beszél, sőt drága pénzen tesz is minden nagytőkés azért, hogy dolgozói tudásukat és kreativitásukat kihasználva innovatív találmányokat hozzanak létre, vagy azért, hogy kialakuljon a jó csapatszellem.

Sokunknak kell azt a paradoxont, sőt kísértést feloldanunk, hogy úgy érezzük, a gazdaság legfeljebb valami szükséges rossz, s a hitünket máskor és másutt kell megélnünk.

Nem így van, mert a homo trinitarius a munkát nem Istentől eltávolítónak, hanem éppen a szentté válás „éleslövészeteiként” éli meg! Akkor is, ha munkás vagy „kisember”, akkor is, ha vezető beosztásban van, akkor is, ha arra van lehetősége, hogy maga tulajdonoljon egy vállalkozást.

Am elképzelhető-e egyáltalán ilyen vállalkozás? Chiara Lubich nem csak hogy lehetségesnek tartotta, hanem 1991-ben maga is kezdeményezte az ilyen új típusú vállalkozások létrejöttét. A javak megosztásának, a szegénység felszámolásának korszerű és fenntartható módja éppen olyan vállalkozások lehetnének, melyeknek célja különbözik a neoliberális elvek szerinti céltól (hogy t.i. a vállalkozás egyetlen célja a tulajdonos hasznának növelése). A homo trinitarius, azaz a Lélek által vezérelt életre törekvő ember Isten szemével próbálja látni a világot, benne saját magát, s a gazdaságot is. Ezért a tulajdonos szerzési beidegződésével szemben a kölcsönös szeretetből fakadó adás kultúráját akarja meghonosítani, a teljes közösséggel kapcsolatban – ezért is hívják ezt a rendszert közösségi gazdaságnak.

Minden cég értékteremtésre törekszik, de ez általában pénzbeli értékteremtést takar, elsősorban a tulajdonos számára. A spirituális alapokon nyugvó cég tulajdonosa viszont a szó pozitív értelmében, a szeretetből fakadó globális gondolkodás szerint viszonyul a világhoz. Ez azt jelenti, hogy az összes érintettre vonatkozó anyagi-intellektuális-lelki értékteremtést akar nyújtani cége által. Az érintettek körének értelmezése is eltér a szokásos-

tól, annál sokkal teljesebb. Míg a legmodernebb menedzsment tankönyvek és elvek is csak odáig jutnak el, hogy a tulajdonoson kívül a vezetőket, dolgozókat, vevőket, esetleg a szállítókat, némely esetben a társadalmi környezetet, nagy ritkán a jövő generációt (környezetvédelem!) említik meg (a gyakorlat meg legtöbbször idáig sem terjed), addig a közösségi gazdaság cégei mindezeket túl a közösség rászorulóit is beveszik az érintettek körébe (mégpedig világméretű testvériség szintjén, földrajzilag is globálisan gondolkodva!). Ez valóban teljes és globális gazdasági szemlélet, szemben az önös érdekek kiszolgálásán alapuló globalizmussal!

Érintettek Szintek	Tulajdonos	Dolgozók	Vevők	Szállítók	Társadalom	Jövő generációk	Rászoruló
Lelki							
Intellektuális							
Anyagi							

Mit jelent mindez a gyakorlatban, miről ismerni fel egy ilyen céget? Próbáljuk elképzelni, élővé varázsolni a táblázat egyes mezőiből kiindulva szerte a világon közel 1000 ilyen cég különféle erőfeszítéseit:

A jövő generációk környezete iránti felelős gondolkodás nem engedi a környezetszennyezést; határidőre fizet az arra jogosult beszállítóknak az erőfőlnnyel való visszaélés helyett; a kollégák kölcsönösen

tisztelik egymást – akkor is, ha mellé- vagy éppen alá-fölrendelt a munkahelyi beosztás; stb. Megtartva a szabad piac törvényeit, de ilyen elvekkel kiegészítve, olyan gyakorlat alakul ki, melyben leginkább a kapcsolatok módosulnak. A dolgozók felé, vagy azok egymás közötti relációjától kezdve, például a minőség vagy ergonómia is új, teljesebb tartalmat kap: szabványok, előírások betartásán túl, elsősorban szeretetből adja tudását és empátiáját a tervező, a gyártó, a szolgáltató a leendő fogyasztó szempontjainak maximális figyelembevételével. A gazdasági racionalitás és testvériség integrációja megnyilvánul a nyereség felhasználásában is, melyet három részre osztanak.

A közösségi gazdaság a szintek és az átfogó érintetti lista integrációjából fakadó értékmátrix teljességét célozza meg.

A magát globálisnak valló neoliberális szemlélet egy kis célterületre fókuszál, miközben számos gazdasági bajunk legtöbbje orvosolható lenne a teljes mátrix összes elemére vonatkozó küldetés megvalósításával.

Egy része a cég fenntarthatóságát és fejleszthetőségét szolgálja (mely ebben a rendszerben minden érintett közös óhaja és célja!). Másik része a Fokoláre lelkiségéből fakadó „adás kultúráját” és az új emberek képzését biztosítja – hogy egyre többen hallják meg a gazdaság felől is érkező „jó hírt”, a testvériséget hirdető evangéliumot. A harmadik részből a közösség rászorulóinak juttatnak, akik így szó szerint a „haszon élvezői” lesznek. ■

FENNTARTHATÓ FEJLŐDÉS

**Vizsolyi
László**

Az egyetemes testvériség és a szolidaritás az életvitelünk átalakítására kötelez. Változtatni kell fogyasztási szokásainkon végesen rendelkezésre álló fosszilis energiaforrásaink és természeti kincseink megőrzése érdekében.

Az elmúlt év zord tele, a szokatlanul forró nyári szárazság, az ismétlődő pusztító erejű viharos szelek mindenki számára érzékelhetővé teszik a folyamatban lévő klímaváltozást Európában is. A földrengésekről, cunamikról, hurrikánokról és tornádókról szóló hírek félelmet keltenek. E természeti jelenségek azonban mind életjelei a Földnek. Ha bolygónk nem volna élő, ahogy a Hold nem az, akkor az emberi életre sem volna alkalmas. Valójában semmi rendkívüli nincs abban, hogy a Föld éghajlata változik, hiszen kialakulása kezdetétől szüntelenül változik, és a földtörténet egy adott pillanatában az élet számára éppen e változások

során vált alkalmassá. Ami azonban az optimista tudósokat is egyre nagyobb aggodalommal tölti el, hogy a folyamatban lévő változás páratlan gyorsasággal történik, és körülünk a Földet benépesítő több milliárd fős emberiség számára felmérhetetlen következményekkel járhat.

Az ENSZ Meteorológiai Világszervezetének (WMO) közelmúltban kiadott legújabb klímaváltozással kapcsolatos tanulmánya szerint a helyzet drámai. A Pentagon által nyilvánosságra hozott jelentés szerint pedig egy új jégkorszak küszöbén állunk. Ami különösen is elgondolkodtató, hogy e változás nem „sorscapásként” fenyeget bennünket, hiszen maga az ember idézi elő.

A „környezeti válság” mögött meg kell látnunk az ember válságát, aki igyekszik hatalma alá gyűrtetni a természetet, méghozzá úgy, mintha a gazdasági és technikai növekedésnek semmi sem szabna határt. A modern emberkép egyenes következményeként jut krízisbe az ember, akit a függetlenség keresése odáig

ragadott, hogy önmagát kiáltja ki a természet és saját sorsa egyedüli urának. Korunkban nagyon elterjedt az a nézet, hogy a tudomány dolga feltárni a természetet, hogy azután uralma alá hajtja a technológia segítségével. Az ipari társadalmakban az ember fokozatosan elveszítette kapcsolatát a Teremtővel.

De nem csak Istennel szakadt meg a kapcsolatunk. Egyre inkább élünk mesterséges környezetben, egyre kevesebb a kapcsolatunk a természettel, az életünk fokozatosan természetellenessé válik. Az ember Istennel együtt elveszítette az egységét a természettel is.

Isten tervében ezzel szemben a természet az embernek adott ajándék. Isten önmagát

CN (2)

ha szabad teret adunk az ember kreativitásának, annak a természet megissza a levét. Ha viszont meg akarjuk óvni a természetet az emberi tevékenységtől, akkor az emberi alkotókésztséget nyomjuk el. Ma azért alakult ki ez az ellentmondás a természet és az ember alkotókésztsége között, mert az ember tevékenységét nem a szeretet, hanem a profitra irányuló társadalmi-gazdasági fejlődési modell határozza meg.

Az ember rendelkezik egy különleges képességgel, mely minden más teremtménytől megkülönbözteti, és ez a kapcsolatteremtés, az, hogy közösséget teremtet! Ezáltal képes felszabadítani a teremtményeket a folytonos önmaguk körüli forgásból, és lehetővé tenni, hogy elkezdjenek önmagukon kívülre irányulni. A szeretetté váló ember a maga szeretetből fakadó tevékenységével bevonja a természetet az üdvösség tervébe, és Istenhez viszi. Ekkor már nem annyira a teremtet világ védelméről van szó, inkább arról, hogy még szebbé tegyük, lelket leheljünk belé, átváltoztassuk. A természettel törődni kell, és nyomon követni, hogy az Isten róla alkotott terve szerint eljusson a beteljesedésbe.

ajándékozza benne, a természet az Ő szeretetének kifejeződése. Isten nyilatkozik meg a teremtet világon keresztül! A természet szépsége, rendezettsége Isten szépségéről és rendezettségéről tanúskodik. Ezért a természet nem csak egyszerűen rendelkezésünkre áll, hanem isteni üzenet, melyet meghallhatunk és felismerhetünk.

A Földön minden minden-nel szeretetkapcsolatban áll. Hogy képesek legyünk felfedezni a teremtet világban működő harmóniát, szeretetté kell válni önmagunknak is. Ha az ember és a természet kapcsolata a szeretet, akkor értékeljük és tiszteljük a természetet, de az emberi alkotókésztséget is. A kortárs kultúra ezeket szembenállónak látja. Úgy véli,

Alternatív energiaforrások az ún. megújuló energiaforrások, mint a nap, szél, földhő, biomasz, illetve a nukleáris energia (amelynek az alkalmazása szintén sok problémát vet fel). Alternatív nyersanyagok a szilícium, a fehérjék, az újrahasznosított anyagok (újrapapír, reciklizált műanyag stb.).

taiban. Etikai döntésekről van szó. El kell jutnunk odáig, hogy ki tudjuk iktatni a fejlődés jelen állapotában tapasztalt vadhajtasokat, amiket joggal tekintünk igazságtalannak.

Globalizált világunk vadhajtasai: a fejlett és fejletlen országok között tátongó szakadék, a Föld természeti kincseinek, a tudásnak, az információknak és technológiáknak egyenlőtlen elosztása. Ezek a vadhajtasok csak tovább növelik a szegénységet, tovább élezi a konfliktusokat és veszélyeztetik a népek és a nemzetek harmonikus együttélését.

Az egyetemes testvériség és a szolidaritás arra kötelez, hogy alakítsuk át életvitelünket, hogy a technológia és a fogyasztási szokások megváltoztatásával megakadályozzuk a véges fosszilis energiaforrások és természeti kincsek kimerülését. Felelősen kell dönteni továbbá a környezetet és a népesedést érintő kérdésekben is.

Napról napra bővülnek és pontosodnak a klímaváltozással kapcsolatos ismereteink, és egyre több ember fülébe eljut a sürgető felhívás. Nagyon nagy szükség van ma erre, hiszen ez a feltétele egy olyan tömegmozgalom létrejöttének, mely az emberiség környezetét és jövőjét meghatározó döntésekből felelősséggel akarja kivenni a részét. ■

Kifogyóban vannak a fosszilis energiaforrások és a természeti kincsek, pl. ásványkincsek, ivóvíz, erdők stb. A fenntartható fejlődés célja nem az, hogy ezeket a készleteket megőrizzük, hanem hogy lassítsuk a fogyasztást, s közben fokozatosan térjünk rá alternatív energiaforrások és nyersanyagok használatára.

TÁVTÁMOGATÁS

Közel három évtizede működik a világ sok országában az egyetemes testvériség konkrét megvalósulásának egyik kézzelfogható formája, az egyre több családot, közösséget, hátrányos helyzetű, sokszor nyomorban élő gyermekeket segítő szolidaritási projekt, a távtámogatás.

Az Új Család Mozgalom a hetvenes években indította el a távtámogatási programját, amikor a libanoni háború alatt sok olasz család felajánlotta, hogy otthonába fogad egy-egy árván maradt kisgyermeket. Ez azonban nem bizonyult kivitelezhetőnek jogilag, ráadásul a gyermekek kivándorlása az országot a jövőjétől fosztotta volna meg. Ekkor született meg a távtámogatás ötlete: egy család hosszú távú támogatásban részesít egy-egy szegény sorsú gyermeket, aki így saját hazájában és családjában marad, ott biztosítanak neki emberhez méltó életet.

Mára az Új Család Mozgalom távtámogatási terve nemzetközi szinten több mint tizenötezer gyereket érint, akik

negyvenöt országban jutnak így segítséghez. A kilencvenhat különböző projektből a legtöbb alapszintű iskoláztatást biztosít, és hozzájárul a gyermekek étellemezéséhez, ruházkodásához. Sok helyen működik családokat segítő tanácsadás, valamint szakképzés. Ott, ahol nincs szervezett támogatási forma, a családok közvetlenül kapják az anyagi segítséget, és a helyi önkéntesek tanácsadással segítik őket.

A helyi körülmények alapos tanulmányozásával, a helyi emberek vezetésével születnek meg a projektek, így saját környezetükben nőhetnek fel a gyerekek, és hosszú távon javul egy kisebb helyi közösség élete is. Mert nemcsak arról van szó, hogy a tehetősebbek segítik a rászorulókat. Ezek a

kezdeményezések arra is lehetőséget adnak, hogy egy-egy közösség saját maga tegyen a helyzete javításáért és a felemelkedéséért.

A távtámogatás kölcsönösségen alapul három főszereplő: a segített gyermek, a támogató és a helyi önkéntesek között. Tapasztalat szerint mindhárom fél gazdagodik emberiségében, a szolidaritásban, és empátiás képességében.

Magyarországon is többen csatlakoztak a kezdeményezéshez. Egy budapesti házaspár 2004-től segít rendszeresen egy 14 éves kongói kislányt, Laurette-et, aki csak most végzi az elemi iskolát.

A kislány a kongói Petite Flamme (Kis láng) projektből részesül, mivel egyedül maradt az édesanyja, és nagy szegénységben élnek. Így naponta meleg ételhez jut az iskolában. A magyar házaspár karácsonyra képeslapot kapott Laurette-től, és félévente érkezik beszámoló a támogatás alakulásáról.

Ha mesélnék a barátaiknak, az ismerőseiknek Laurette-ről, általában felébred a rokonszenv mindenkinben.

Azóta világra jött a második gyermekük, de vele együtt egy újabb távtámogatott gyermek is megszületett.

Összeállította: Tóth Judit
Információ: 06-1-202-1155
vagy 30/639-4156

CN(2)

CN (2)

Reménysugár az általános elkeseredésben, „Kérjük, szervezetek imaláncot és segélyakciókat, hassatok a közvéleményre a béke előmozdítása érdekében!”

KÖZEL-KELETI HÁBORÚ

A Fokoláre Mozgalom libanoni közössége bepillantást enged abba a drámába, amit e kis ország keresztény és muzulmán népessége elszenved; másrészt arról tanúskodik, hogy legyőzhető a félelem, a gyűlölet és az erőszak, ha hiszünk abban, hogy a szeretet erősebb a halálnál, és elköteleződünk a béke és a szolidaritás mellett.

Az IRAP-ban, a siketné-mák rehabilitációs iskolájában benépesül a nagyterem, megtelnek a folyosók, az osztálytermek átalakulnak rögtönzött hálótermékké.

A segítő kezek összehangolása érdekében folyamatosan tartjuk a kapcsolatot a szociális intézményekkel. A napokban indítottunk egy rakományt a Bourg Hammoud-i menekültközpontba: higiéniai felszereléseket, takarókat, élelmiszercsomagokat, hasmenés elleni gyógyszert gyerekeknek. A libanoniak is hoztak matracokat, ruhaneműt, így segítik a kisgyermekes családok ellátását.

Próbálunk kapcsolatot létesíteni az ország déli részén élő barátainkkal, akikhez nem jut el semmilyen segítség, de a telefonvonalak nagy része használhatatlan.

Az élni akarás és a vágy, hogy másokat életben tart-

sunk, nem szűnik, akkor sem, ha a lehetőségek nagyon korlátozottak.

Keresztények, síita és szunnita muzulmánok sorsközösségben élnek, és az őket sújtó erőszak nem tesz kivételt közöttük: mind libanoniak, akik szeretik hazájukat, ragaszkodnak gyökereikhez. Ezt a lelkiületet, a szolidaritás lelkiületét tartjuk életben, a békét, amiért dolgozunk és imádkozunk, melyet minden pillanatban meg kell teremtenünk saját magunkban. És újra kell kezdeni mindig, hogy legyőzzük magunkban a félelmet, a gyűlöletet, az erőszakot, ami fölélnk akar kerekedni szüntelenül.

Az IRAP-ban tevékenykedő fiatalok egyike mondta, mielőtt egy másik központba indultak segíteni: – „Itt mennyei pillanatokat éltünk meg”. „Akkor vigyétek el oda is, ahová mentek” – hangzott a válasz.

A legnagyobb ajándék, amit a környezetünknek adni tudunk, éppen ez. Szinte mindenben hiányt szenvedünk, de a leginkább barátságra, szolidaritásra, imára van szükségünk.

A cédrusok országa egyszer még újjá születik, és újra élni fog! A nagy francia költő, *Claudel* reménye és a szentek hite él bennünk. A *harissai Szűzanya* örökdió kicsiny országunk fölött, mely Isten kertje, „a mennyország egy darabja a földön”, amelyet mindenki sajátjának akar, ahogy egy libanoni költő írta.

Felhívást intézünk minden barátunkhoz és a humanitárius szervezetekhez: alakítsanak imaláncokat, és indítsanak segélyakciókat, hassanak a közvéleményre Libanon szuverenitása érdekében! A szolidaritás bármilyen jelét örömmel fogadjuk!

Janine és Mona
– az IRAP munkatársai

vagy az ingyenes Netpáncél, illetve az UPC „SmartGuard” is.

„Lezárás” a zavarok előtt.

Olyan, mint a házaknál a tűz továbbterjedését gátló tűzfal. Ez nemcsak a már ismert veszélyektől véd, hanem bármi más zavaró program ellen is jó. Ám nekünk kell minősítenünk, hogy a számítógépünk és az internet között adott pillanatban meginduló kapcsolat jó-e vagy ártalmas. A „tűzfal” mindig tartalmaz ugyanis átjárást felügyelő szoftvert, olykor hardver elemet is, amelyet nekünk kell kezelnünk.

Ennek is vannak ingyenes változatai, ezek csak szoftverek, mint pl. a magyar nyelvű www.kerio.hu. A fenti fizetős csomagok tartalmazznak tűzfalat is. Ha pedig kábel TV-n vagy ADSL modemmel csatlakozunk a világhálóhoz, akkor ezek szinte mindegyikébe be van építve a hardveres tűzfal is. Ezekről tájékozódhatunk a modemet adó szolgáltatónk ügyfélszolgálatán.

Az előbbieken talán sikerült felvillantani a védekezési lehetőségeket néhány fajtáját. Ezen a területen nagyon sok képzett (és persze „önjelölt”) szakértőt is találhatunk. Valóban fontos, hogyha egy picit is többet használjuk a gépünket az interneten, mint csak az „ártatlan” e-mailezés, akkor keressünk hivatásos számítástechnikust és vegyük igénybe a segítségét. Számítsunk arra, hogy ez nem egyszeri kapcsolat lesz. Időről-időre, átlag félévente jó átnézetni számítógépünk védelmi rendszerét, frissíteni az újabb veszélyek ellen. Sorozatunkban néhány különleges alkalmazásról fogunk még szólni, például arról, hogy az internet használatát hogyan lehet megtanulni magán az interneten.

Romhányi László

internet

INTERNETRŐL MINDENKINEK (8.)

Korábban már bemutattuk az internet árnyoldalait. Mit tehetünk ellene? A legolcsóbb az önuralom, de ha már itt a vírus, akkor vírusölő programok kellenek, sőt „le is falazhatjuk” a számítógépünket az internet előtt, ami még hatékonyabb.

Önuralom. Az interneten szörfölve egyszer csak szembe találjuk magunkat egy ilyen kérdéssel: „Az oldal megfelelő működéséhez segédprogramot szükséges telepíteni. Elindítjuk-e a telepítést?” Ha nem tudjuk mi az, azonnal a „nem”-re kell kattintani és bezárni a böngészőt, különben beszerezhetünk egy vírust!

Mintegy 10 percenként pillantsunk a képernyő alján a „tálcára”, a vírusirtó ikonjára. Ha nem látjuk, akkor indítsuk újra a gépet, és ha ezután sem jelenik meg, kapcsoljuk ki gépünket és forduljunk szakemberhez! A vírus ugyanis először a vírusirtó programot iktatja ki.

Valamely oldal megnyitásakor olykor más oldalak is megnyílnak maguktól. Ilyenkor keressük meg rajtuk a kis „x” jelet és gyorsan zárjuk be,

de a többi ablakot is. Ha nem sikerül, akkor zárjuk be először az összes bezárható (még egy-két mentéssel próbálkozhatunk), ezután a szokásos módon kapcsoljuk ki a számítógépet. Hatékony lehet ezen kívül egy Internet Explorertől eltérő böngésző, például az ingyenes Mozilla Firefox (www.mozilla.com) használata is, ugyanis a vírusok legnagyobb része a Microsoft programjainak működését és hibáit használja ki.

Vírusölő programok.

Ezek nagy csoportja a gépünkbe már beépült vírusokat irtja ki. Rajtuk kívül vannak még eltávolító programok is a gépünket lassító „kémprogramok”, illetve az automatikus reklámprogramok ellen. Vannak ingyenes programok (korlátozott időre vagy funkcióra), és fizetős programok teljes körű szolgáltatással. Ez utóbbiak állandóan frissülnek is, az újabb és újabb vírusok ellen.

Ingyenes a www.awast.com, de sajnos angol nyelvű a telepítés. A kémprogramok ellen ajánlhatjuk a www.spybot.com, míg a reklámok ellen a www.lavasoft.com programját.

A legismertebb fizetős vírusirtó a Norton Antivirus, bár vannak hiányosságai. Javasolható a NOD32 (www.eset.com),

AZ ADÁS LÉLEKTANA

**A pszichológiában is igaz,
hogy nagyobb öröm adni,
mint kapni?**

F.M.

Két évtizedes pszichológusi gyakorlatom alapján a különféle foglalkozású, jómódú és szegény sorban élő emberek között, egyértelműnek látom: az élet adta legnagyobb örömeiket csak azok képesek megérinteni – függetlenül a szociális helyzetétől –, akik elszakították az őszinte és érdek nélküli adás művészetét. Csak azoknak sikerül a valódi önmegvalósítás, akik megtanulják az adás lélektanát.

Mindannyian megtapasztaltuk már az érdek nélküli adás jóleső érzését. Például segítettünk a barátunknak, egy kisgyermeknek a problémáját megoldani, segítségére siettünk munkatársunknak egy nehéz feladatában, vagy egy idős embernek a meredek lépcsőn lemenni...

Ezek az apró tapasztalatok rövid lelkesítő érzéssel ajándékoznak meg, egy pillanatra felvillan önünk igazi lényege. Mély benyomást tesznek ránk azok az emberek, akik állandóan kockáztatnak, mint például az extrém körülmények között dolgozó életmentők. Bátor, cselekvésre kész emberek ők a nehéz pillanatokban, annyira, hogy az életüket is képesek másokért adni.

Nincs sok értelmében azonban hősről ábrándozni, inkább hőssé kell válnunk.

Hogyan? Egy kis semmiség, mint egy mosoly, képes megérinteni valakinek az egész napját. Mi lenne, ha például amikor a piacon vagyunk, ahelyett, hogy céltalanul bo-

Anja Lujtér

pszichológia

lyonganánk a zöldséges pulatok között, megajándékoznánk minden árust egy kedves mosollyal? Vagy ismeretlenséget megdicsérnénk őszinte szavakkal?

Mosolyunk, jó szavunk úgy megváltoztathatja valaki lelki állapotát, hogy továbbadja másoknak is. Egyetlen apró cselekedettel láncreakciót indíthatunk el. Lelkünk mélyén mindannyian a helyeset, a jót tennek, túllépve saját korlátainkon, szívesen áldoznánk az energiánkat, az időnket és az alkotó erőnket egy igaz és nagy ügyért. Ezzel nemcsak pszichológiai szükségletet elégítenénk ki, hanem az erkölcsi kényszerre is válaszolnánk, mely arra indít, hogy az átlagosnál többet tegyünk, többek legyünk.

Semmi nem tölt el nagyobb meglepéssel, mint amikor adhatunk.

Wolfótól, a pszichoszomatikus betegségek kutatójától származik a következő történet:

Smith hányattatott és

szüntelen viszontagságok közt lelt élete után úgy hal meg, hogy soha egyetlen nyugodt pillanata sem volt. Mesébe illő helyen, gyönyörű villában találja magát, a kertben uszoda... Az angyali személyzet minden sóhaját lesi, és amit kíván, megkapja azon nyomban. Neki semmit nem kell tenni, mindent elvégeznek mások. Smith lassan-lassan belefárad. Szeretne csinálni valamit ő is. Kéri, engedjék meg, hogy segítsen az angyaloknak. Rendkívüli szeretettel utasítják el minden alkalommal: neki semmivel sem kell törődnie. Végül elveszíti türelmét, és kétségbeesetten kifakad az egyik angyalnak: „Nem bírom tovább! Ha ez az egész örökkévalóságban így lesz, akkor inkább megyek a pokolba!” Erre megkérdezi kissé zavartan az angyal: „Hát mit gondolt, hol van?”

*Pasquale Ionata (CN)
Fordította: Vizsolyi László*

MILYEN JÓ
HOGY VAN
KEZEM...

...MERT

PINGPONGOZHATUNK

KEZET FOGHATOK VELED

MERT TUDOK SIMOGATNI

KÖNNYÍTHETEK A
TERHEDEN

MEGVICCELHETLEK

MUTATHATOK EGY
CSILLAGOT

ÍRHATOK NEKED

EL TUDOK
JÁTSZANI EGY DALT

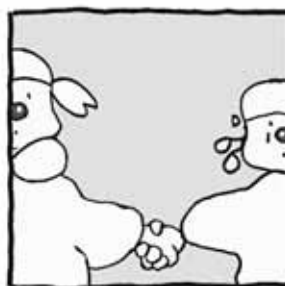
MEGTAPSOLHATLAK

FÜTYÜLHETEK EGY
NAGYOT

KIVEZETLEK A KÖDBŐL

BÁTORÍTALAK

AJÁNDÉKOT ADHATOK

ÉS FOGADHATOK

MEGVÍGASZTALHATLAK

DE JÓ, HOGY VAN
KEZÜNK,...

...ÉS SEGÍTENI
IS TUDUNK
EGYMÁSNAK.

A szeretet művészete

A kötet Chiara Lubich írásainak és beszédeinek gazdag örökségéből készült válogatás: rövid szemelvények gyűjteménye, melynek felépítése és gondolatmenete az író szemléletét tükrözi.

Mindenkit szeretni, elsőként szeretni, mint saját magunkat... evangéliumi mondatokon alapuló gondolatok sora ez, melyet a szerző joggal nevez „a szeretet művészetének”. Művében rávilágít, hogy ezeket hogyan lehet mindennapos gyakorlattal és folytonos erőfeszítéssel tettekre váltani.

Gondolatainak kifejtésére megkapóan lényegre törő nyelvezetet használ, a megélt tapasztalat tömörségével ír, nincs szüksége arra, hogy szaporítsa a szót. A krisztusi tanítással való teljes azonosulás jellemzi, melynek sok meglepő következményét fe-

dezteti fel velünk az emberi kapcsolatok terén.

Hangsúlyozza, hogy a szeretet egyetemes érték, minden nagy vallásban megtalálható *arany szabály*: „Úgy bánjatok az emberekkel, ahogy akarjátok, hogy veletek is bánjanak”. Ez a törvény él azokban is, akik vallási hovatartozás nélkül tevékenyen sikkra szállnak az *egyetemes testvériség* mellett. Ez a kötet olyan, mint egy rövid kézikönyv, mely segítséget nyújt a hétköznapiak során, hogy megfeleljünk legmagasabb emberi hivatásunknak, a szeretetnek, mert meg vagyunk győződve

Szent Pál szavainak igazságáról: „Az egész törvény ebben a mondatban teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat.” (Gal 5,14)

További információk és megrendelés:

Tel: 06-1-328-0785 Fax: 06-1-328-0784

e-mail: ujvaros@fokolare.hu

1163 Budapest, Kisterenye u. 54

KERESZTREJTVE

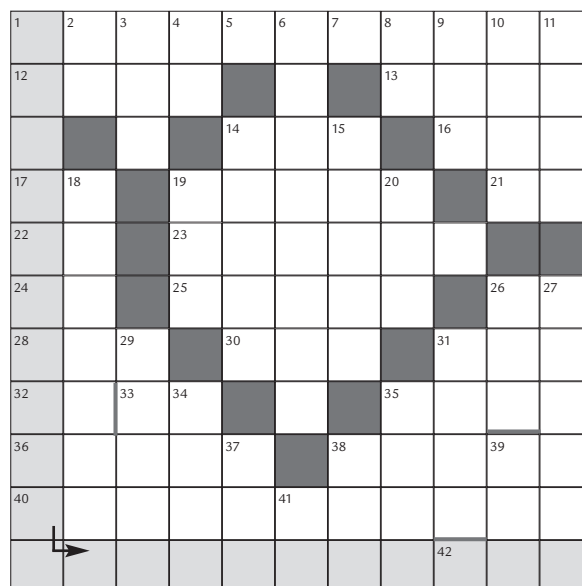
Beküldendő Margaret Seemann teljes mondása: „Ha veszel, megteled a kezod, függőleges 1. a hozzátartozó vízszintessel!” Zárt betűk: A E

Vízszintes: 1. Értéktelen, semmirevaló 12. Ennek a kultúráját építjük 13. Belsejébe népiesen 14. Utótkártya 16. Arc része 17. Orosz igen 19. Tartósít 21. Atom egység 22. Saját kezűleg 23. Erkölcös 24. Kazalrész 25. Nem távozik 26. Néma Vuk! 28. „né” angolul 30. Othello is ilyen származású volt 31. ...de Janeiro 32. Kiejtett betű 33. Nem valódi 35. Macskajesztő szó 36. Középkorok 38. Szörnyű 40. Dunántúli helység

Függőleges: 2. Átnyújt 3. Csík 4. Kettősbetűnk 5. Oxigén 6. Évelő kerti növény 7. Tonna 8. Az abécé első két betűje 9. Oroszlán név 10. Majdnem balra! 11. Római császár volt 14. Gödröt készítettem 15. Mindszeny titkára volt (András) 18. Kedvelt zöldség névelővel 19. A E M 20. Liba 26. Majdnem vicc! 27. Autód 29. Zsámoly 31. Versnek van 34. Szélfúvós 35. Észak-afrikai nyelvcsalád 37. Szakad páratlanjai 38. Cu 39. Férfi név 41. Nagy Sándor 42. Római 5

Előző havi keresztrejtveink megfejtése:

„Ha Istennek nem lenne rád szüksége ott, ahová rendelt, nem rendelt volna oda.”

ISTENT HORDOZNI, ELVINNI ŐT MINDENHOVÁ AZT JELENTI,
HOGY ÁTALAKÍJTJUK A PARLAMENTET, A KÓRHÁZAKAT,
AZ ISKOLÁKAT, A HIVATALOKAT, A MŰHELYEKET,
A SZAKTERÜLETÜNKET, DE AZ OTTHONUNKAT VAGY AKÁR
A TEKEPÁLYÁT IS, KOLOSTOROKKÁ, SZENT HELYEKKÉ,
AHOL NAPONTA VÉGEZZÜK A MUNKÁNkat: A MI KÜLÖNLEGES MISÉNKET.
D. M.

